NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

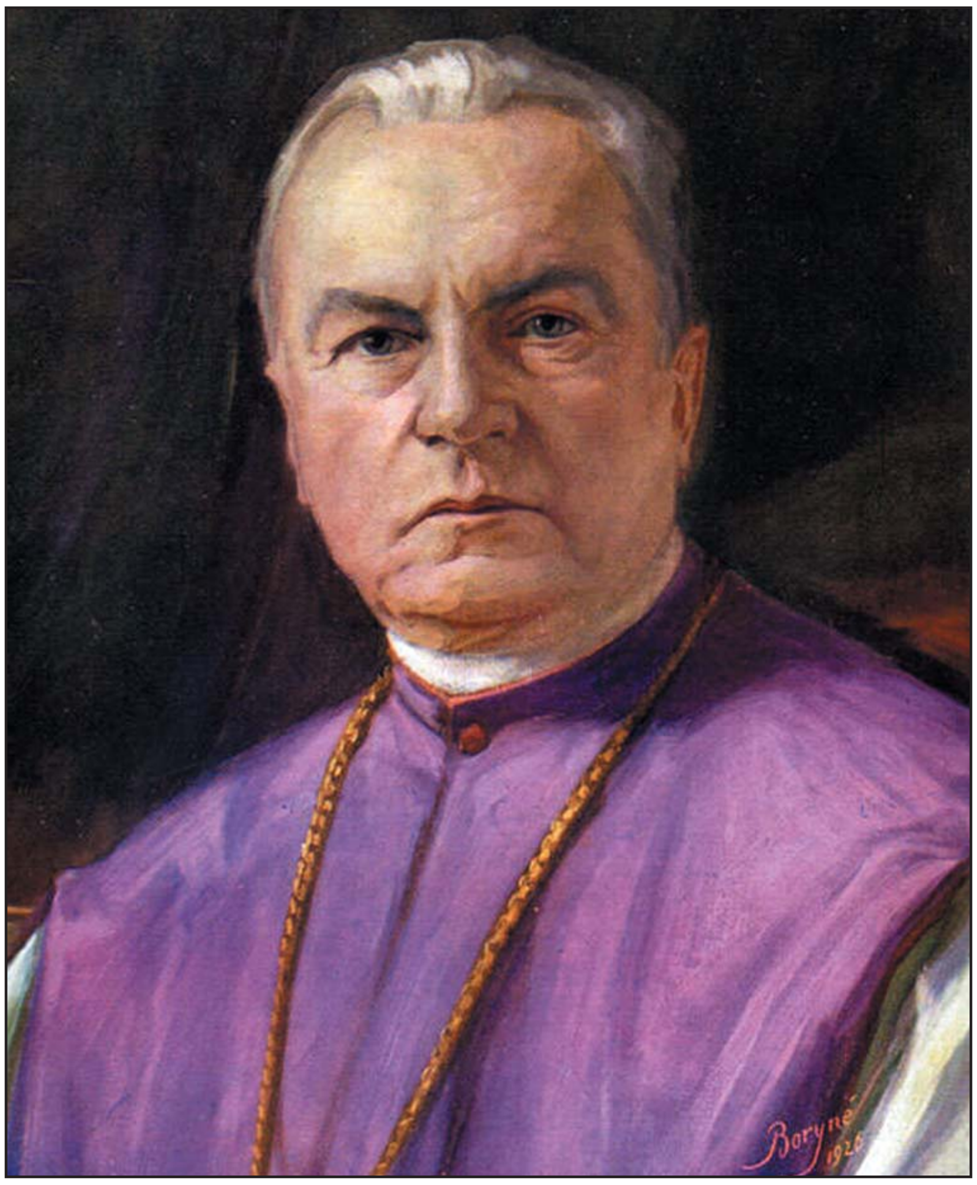
Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2007. JÚLIUS | ÁRA: 240 Ft

Major Tibor

PROHÁSZKA OTTOKÁR – A NAPBA ÖLTÖZÖTT FORRADALMÁR

A magyar eszmevilág szellemi csillagképének egyik ragyogó fénypontja Prohászka Ottokár, a Napba öltözött forradalmár egyénisége és életműve.

„*Prohászka* a társadalmi életbe s törvényeibe a krisztusi igazságokat állította bele – írja élettörténetéről *Maróthy-Meizler Károly* – az emberi lélek megnevelésében pedig a krisztusi erkölcstan pedagógiáját adta.” *1918-ban meghirdetett Hungarizmusával eltörülhetetlenül beleszövődött a magyarság szellemi életébe és politikai történetébe.* Amikor legjobban dühöngött az első magyarországi kommün terrorja, Székesfehérvár szentéletű püspöke leírta a következőket:

„Azért mondanak *minket antiszemitának, mert meg akarjuk akadályozni a keresztény társadalom letörését, az ország elzsidósodását,* és mert rá akarjuk segíteni a jóakaratú és nemzeti érzésű zsidóságot a keresztény társadalommal való összeforrásra. Nem volnánk nemzet, és nem volnánk öntudatos faj, hanem ellenkezőleg: vágóhídra felhajtott birkanyáj, ha másként éreznénk, és mást akarnánk. Mi jogon nevezik ezt antiszemitizmusnak? *Ez nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus, ez nem hajsza, hanem jogos nemzeti önvédelem.”*

A Hungarizmus politikai feldolgozásában és elnevezésében a vértanú Szálasi Ferenc maga is Prohászka Ottokár szellemiségéhez igazodva rajzolta föl ezt a Célt, de ő mutatta az Utat is hozzá –, az élő Szálasi! Világos, tiszta, igaz meglátásait nem tudja betakarni a gazok által a vértanú számára megásott sáros és jeltelen sír. A hungarizmus él, világít, irányt mutat, minden tagadással és tipró terrorral szemben, az ifjúság vérének örök lendítő-erejével.

A Napba öltözött forradalmár életidejét a legújabb magyar történetnek két gyászosan jelentős szakasza öleli körül: *Prohászka Ottokár* 1858. október 10-én született Nyitrán, az úgynevezett Bachkorszak látta születését, a Trianonban megcsonkult Magyarország 1927. április 2-án Budapesten halálát. *Teste ott nyugszik a Szentháromság-temető szerény sírkápolnájában, Székesfehérvár szentelt földjén, de amit Ő belőle a kortársak és az utódok tisztelete ebbe a szóba foglalt: „Prohászka” – az él!*

Nincsen korunknak olyan politikai, társadalmi, kulturális vagy egyházi és szociális kérdése, eseménye, melynek jelentőségét az élő *Prohászka,* a magyarkereszténység modern apostola, a hungarizmus első kultúrfilozófiai megfogalmazója és névadója meg nem látná, igazságait föl ne tárná, és felülről jövő megvilágítását meg ne adná ennek a sokat szenvedett és ma is szenvedő nemzetének. A kortársai vallják róla, hogy *Prohászka* – akinek 1937-ben, halálának tízéves évfordulóján felnyitották a sírját, és a kiválasztottság jelképén teljes épségben találták a holttestét – az ő alakításában a hitnek tanításai és tényei, a másvilág tájai és lakói fogható közelségbe léptek, szinte testben járó személyes lényekké lettek, melyek a lélekre szinte ráborulnak, és gyöngéd erőszakkal vonják a maguk világába.

Prohászka a Napba öltözött forradalmár, a látónak váteszi biztonságával és az alakítónak hódító heroizmusával megmutatta korunknak az örök evangélium követeléseit, az őskereszténység élő valóságát a homo christianus-t állította a frontba a magyar történelem válságos napjaiban, amely őskereszténység tisztaságot és tisztességet lehelt a bűzös miazmás világába.

Az örök igazságnak időszerű értelmezése *mennyire időszerű* volna napjainkban, *amikor a keresztény civilizáció fokozatosan a világnép (judaizmus) gyarmatává fokozódik le. Ez a judaizmus lesújtott és földhöz vágta Magyarországot.* Züllesztett hadsereget, iskolát, családot, széttört államot, törvényhozást, bíróságot Szent Istváni megyét, várost, közösséget. Szennyes ormányával ma is bepiszkol minden keresztény intézményt, betört szentéjeinkbe, összetörte a nemzeti zászlót, az ország pajzsát, a keresztet és szentképet.

A Napba öltözött forradalmár látnoki szemei előre látták a magyar jövőt. A polgári társadalomban *Prohászka* elsőnek tanulmányozza teljes alapossággal azt a szociális mozgalmat, amelynek Marxtól, Lassalle-tól kezdve Bernsteinig, Adlerig, Bauerig, Kunfiig és Kun Béláig csaknem minden vezetője zsidó volt. Innen, ebből a zsidó erkölcsi kötetlenségből van a marxi-szocializmus és az azt követő lenini-bolsevizmus rendkívüli szenvedélyessége, a hazugságnak és gyűlöletszításnak minden szégyenérzet nélküli alkalmazása.

Prohászka fölismerte és föltárta azt a szociális mozgalmat, mely Marx Károly zászlója alatt indult, elsősorban nem hódítani, hanem rabolni. Romboló hatása nemcsak alaptételeinek tévedéseiben van: a történelmi materializmusnak nevezett egyoldalú és hamis világszemléletében, a munka és az áru értékviszonyának teljesen elhibázott és önkényes megállapításában, a magántulajdon gyökeres elvetésében van, hanem abban is, hogy ez a rendszer szinte rá van szabva a munkástömegek félrevezethetőségére, elhiteti velük, hogy a helyzet megjavítását csak az egész fennálló társadalmi és világnézeti rend erőszakos felforgatásától várhatják.

Nemcsak fölismerte és föltárta a marxi-szocializmus gyöngéit, de egyben látta azt az igazságtalanságot és rendellenességet, melyből táplálkozott marxi-szocializmus toborzó ereje. *„A gazdasági elhelyezkedés idejét múlta, s a tőke és a munka jelen viszonya tűrhetetlen. Csikorog a világ s osztályharcra és gyűlölködésre, irigységre s rombolásra van beállítva. A szociáldemokrácia védheti a munkást, s jót akarhat neki: de a rendszere téboly és őrület”* hangzik a *prohászkai* figyelmeztetés, aki szívből szánta a szegény népet és a kereszténységgel össze nem egyeztethetőnek tartotta a modern kapitalizmust. Elszánt és következetes szószólója lett a keresztény demokráciának, az emberi méltóság gyakorlati megbecsülésének.

„Amióta a munkáskérdés megszületett s az újszülött a nótázást nem kíméli, hát annyi körülötte a bába, hogy félő, ha baj éri, hát az lesz a baja, hogy sok bába közt elvész a gyerek… A főbába a nemzetközi szociáldemokrácia. A főbába bölcsességébe belekotnyeleskednek különös, idegen arcú csodadoktorok, kik minden lében kanalak… Bizonyosan rámondanám, hogy *ismerem a fajtájukat: akárcsak a kálváriáról szöktek volna* ▶

▶ *meg…* Belelovalják a munkásokat erőszakos sztrájkokba, koplaltatják, éheztetik, heccelik őket, mint a vadállatokat, hogy dühük, elkeseredésük ki ne fogyjon a burzsoá-társadalom ellen: mert ha kifogyna, akkor meg volnának lőve a munkásvezérek őnagyságai… *Ne szítsuk az elégtelenséget, ne hozzuk, ne sodorjuk bele a munkást abba lehetetlen helyzetbe, hogy megtagadja az Istent, a vallást, az erkölcsöt, a hazát:* a vadállatok nem képesek építeni, csak rontani.” *(Prohászka: Kinek higgyen a munkás?)*

„A társadalom jogrendszere mindig pogány maradt, még a középkorban is, sehol sem szervezték a társadalmi rendet az egyenjogúság alapján, hanem mindenütt a kiváltságos személyek és rendek alapján, ez történt a középkorban, ma meg az átkozott pénznek alapján emelkedik a cseréplábú kolosszus, s okvetlenül fölfordul.

Az evangélium nemzetgazdasági elve: *az Isten-fiúság s a Krisztus-testvériség!* Sajnos, hogy ezt az elvet sohasem vitték véghez, sohasem fejlődött jogrendszerré, sehol sem épített föl társadalmi épületet: az egész az – írta a Napba öltözött forradalmár – amit véghez vitt, hogy egyes buzgó lelkek a jótékonyságban s az alamizsnában akarták kipótolni a jognak fogyatékosságát.”

Prohászka szobra Budapesten

Szálasi Ferenc Hungarizmusáról megalkotója azt állította, és követői ma is vallják, hogy ezt az evangéliumi nemzetgazdaságot fordította le politikai nyelvre.

Prohászka Ottokár nemzetmentő életprogramjában különös figyelemben részesítette a falu népét. A népi és erkölcsi erőkben nagyrészt még romlatlan földmíves népet a nemzeti megújulásunk kiapadhatatlan ősforrásnak tartotta. „Van-e a liberális rendszernek mostohább gyermeke, mint a hazai föld és földönfutóvá vált földmíves? … azért pusztul és satnyul a magyar nép s felül mindenféle bolondítónak, földosztogatónak, mert a kormányhatalom elfordul tőle, s csak adópréssel reméli kötelességét a nép iránt teljesíteni… A föld s a nép közé éket verni nem szabad. Ne a pénzé, ne a tőkéé legyen a föld, hanem joga legyen a munkásnépnek ahhoz, hogy földhöz jusson! *Így lesz a földből haza, így lesz nemzeti szociális érték belőle.”*

A Napba öltözött forradalmárnak, *Prohászka Ottokár* székesfehérvári püspöknek, az igazságtalan magyar társadalmi viszonyok elleni harcok megindítójának nyolc esztendeig kellett várnia, míg az akkori Pápa – X. Pius hajlandó volt audencián fogadni, mert a nagy püspök, a *Hungarista* gondolat megteremtője szószéken és népgyűlésen, könyvekben és újságokban olyan álláspontot képviselt, ami addig idegen volt a magyar glóbuson. *A Napba öltözött forradalmárunk nem csak az akkor virágzó rablókapitalizmus és nagybirtok ellen emelte fel szavát, hanem éles kritikával illette – a magyarországi nagyklérust is.* Néhány tanulmányát indexre tették az egyházi hatóságok, de óriási népszerűsége miatt nem merték megfosztani püspöki stallumától. *X. Pius Pápa megértette Prohászka harcának lényegét és pápai áldással bocsátotta el magától.* Az akkor uralmon lévő magyar liberális politikusok és a magyarországi zsidó nagytőke mágnásai mindent elkövettek – de eredménytelenül –, hogy menesszék a Napba öltözött forradalmárt, *Prohászka Ottokárt* püspöksége éléről. *Az ő álma volt a Pannonhalmát Debrecennel összekötő „aranyhíd” megépítése.*

A szegények püspöke volt. A szociális igazságtevés meghirdetője. A Szentlélek piros nyelve szólt írásaiban és prédikációiban. A szószéken ragadta el őt Illés, láthatatlan tüzes szekerével. Ajkán *Jézus nevével halt meg* a szellemi keresztes hadjáratban, melyet a krisztusi Új-Magyarországért vezetett.

„Mit törölhetnénk ki a magyar történelemből, hogy az nemzeti s ne keresztény, vagy keresztény és nemzeti legyen. *Letörölhetném-e – írja Prohászka – a magyar faluk és városok képeiről a templomtornyokat, a hegyekről a várak és monostorok körvonalait, a völgyekből a kolostorok színfoltjait: kitörölhetném-e a lelkéből, a közérzetéből azt, ami keresztény nézet, emlék és hagyomány? Kitéphetném-e a magyar címerből a kettős keresztet, s letörölhetném-e a Szent Koronáról a görbült keresztet, s gondolhatnám-e ezek után, hogy külön választottam azt, ami keresztény attól, ami nemzeti?... Kielemezhetném-e az édesanyák tejéből, a száműzöttek könnyeiből, a hazáért kiömlött vérből, hogy mi a magyar benne s mi a keresztény? Nincs-e összekeverve a százados temetőben az anyaföld az ősök haló porával s a szántóföldön az esőcsepp a verejtékkel? Ki fogja e kettőt szétszedni tudni? Nos és szét lehetne-e szedni a nemzet életét s ketté lehetne-e vágni egységes lelkét?*

A kereszténység lett a magyar nemzet lelke, s kultúrája lett a vére. E lelkiségből élt: e lelkiséggel csatázott s dolgozott, e lelkiséggel nézte tanyáját, rónáit, hegyeit, e lelkiséggel nótázott, ringatta bölcsőit, s temette halottait… Ha Pilis-hegyét nézem nemcsak az ördöglyuk rémséges barlangjaiba a tatár elől menekvő, megriadt népet s a tatárjárást látom, hanem látom az esti szürkületben a pálos remeték imbolygó mécseit. Ha júniusban Székesfehérvár utcáin sétálok, a hársfák illatában királyi sírok porát éledni érzem: ha *Szent László* füvét tépem, s gyűjtöm, nemcsak a fű erejében, hanem a magyarság nagy segítőjében is bizakodom és kérem, hogy segítsen fűvével.

S mit érez a protestáns Zsolna, Debrecen, Sárospatak, Eperjes, a Bethlenek a Bocskayak neve említésénél s a bakonyi és gömöri faluk szerény, Erdélynek pedig nagystílű történeti emlékeinél az akinek, mint vallási tűz és melankólia borul a lelkére. Íme a múlt századok vallásos és profán emlékei egy közös nagy történelmi valóságba állítanak bele, s megértetik és megéreztetik, hogy a kettő egy, s hogy nincs magyar kultúra, mely nem keresztény.”

1947 tavaszán megdöbbentette a magyarok országát a Napba öltözött forradalmár, Prohászka Ottokár szobrának ledöntése.

Faludy György és Aczél Tamás kötelet dobtak a nagy magyar püspök Királykertben álló szobrának nyakára, és azt ledöntötték. Faludy György, mint újságíró kezdte működését Budapesten, 1938-ban azzal tette magát nevezetessé, hogy a 15. századi Francois Villonnak, a párizsi alvilág költőjének, az örömlányok kitartottjának gyónóverseit, a Nagy Testamentumot alacsony és csúnya proletár pornográfiává hamisította, s ezzel mételyezte a magyar fiatalságot. A második világháború kitörése után az USA-ba ment, ahol jelentkezett az európai felderítő szolgálatnál és, mint CIC tagja működött Németországban. 1945 őszén visszatért Magyarországra és népbírósági bíró lett. Több társával, köztük Aczél Tamással az első Sztálin-díjas íróval követték el a szobor ledöntését.

A Hatikva című zsidó újság írt részletes ismertetést Faludy: „Pokolbéli víg napjaim” című művéről. Ez a könyv első és részletes homoszexuális önvallomás: az arab tevehajcsárral, tuareg útonállóval… élvezi Faludy az „ó-görög” szerelem örömeit.

A ledöntött Prohászka szobor tövében látta meg újra az ország népe, hogy eszmék csődöt mondhatnak, formák omolhatnak, de vészben-viharban állja a gátat Prohászka Ottokár, a Napba öltöztetett forradalmár diadalmas világnézete. Budapest hálás népe virágözönnel borította csonka emlékét.

NAGYPÉNTEK NÉLKÜL NINCS FELTÁMADÁS

Minden ember, minden nép és minden nemzet életében nagypéntekek, és feltámadások váltakozása figyelhető meg. Ezek a folyamatok hol hosszabb, hol rövidebb időt vesznek igénybe. Ez a hasonlat egészen visszavezethető Jézus Krisztus feltámadásáig, hiszen az húsvét nagypéntekjét követi. De valóban nagy igazság ez a mondás. Egy embernek, egy népnek, és egy nemzetnek azonban nem szabad ölbe tett kézzel várnia feltámadását, azért nap, mint nap küzdenie és harcolnia kell. Az ember, a nép és a nemzet, szóval ez a három tényező, ha meg akarja magát menteni, azaz a feltámadását elő akarja segíteni, akkor saját maga megmentésére soha sincs késő. Ha megvan ez az akarat, akkor arra mindig van idő. Viszont szintén az előbb említett három tényező, ha ugyan felismeri azt, hogy mit kell cselekednie, de azt megcselekedni fáradt, lusta, az az ember, az a nép és az a nemzet elveszett. Az előzőekből következik az; hogy a *„Nagypéntek nélkül nincs feltámadás”* folyamatot négy részre bonthatjuk. Az első rész: A küzdelem, a harc valamely nagy és nemes célért. A második rész: Ez a küzdelem kudarccal végződik, a célt elérni nem sikerült. Ez a bukás, azaz a nagypéntek. A harmadik rész: Ahhoz, hogy a nagypénteket a feltámadás kövesse, fel kell ismerni azt, hogy mi az a cél, amit el kívánunk érni. Számot kell vetnünk magunkkal, népünkkel és nemzetünkkel, és meg kell határoznunk azt, hogy miért, és hogyan fogunk küzdeni. Negyedik rész: Ahhoz, hogy az utolsó fázis egyáltalán létrejöjjön, elengedhetetlen a harmadik rész létrejötte. Miután ez megvan, és egy ember, egy nép, egy nemzet képes is saját erejéből véghezvinni, kivívni a nagy feladatot, akkor elérkezik a feltámadás.

A nemzetiszocializmus magyar gyakorlata, azaz a Hungarizmus 1935-ös zászlóbontása óta több mint 70 esztendő telt el, és óriási változásokon ment át mind Magyarország, mind Európa, csakúgy, mint maga az egész világ. Az erkölcsi, szellemi, és anyagi értékek megváltoztak, ugyanúgy, mint a politikai, a gazdasági és a társadalmi viszonyok is.

Európa és Magyarország esetében 1945-ben kezdődött el a nagypéntek, amely egészen napjainkig tart. Ettől az évszámtól kezdve gyorsultak, illetve jöttek létre egyes folyamatok. Faji dekadencia tapasztalható, a faj fenntartásának védelme ellenében. Ami fajtánk jövőjét illeti – a jelenlegi irányokra épülő egyes statisztikai előrejelzések szerint -: a fehér népeket katasztrófa fenyegeti, miszerint a fiatalkorú népesség csökkenése és az időskorúak számarányának növekedése a következő időszakban oly erőteljes lehet, hogy ennek káros demográfiai hatását semmilyen pénztömeg sem fogja ellensúlyozni, ide más kell. Az USA-ban a fiatalok és öregek közötti arány kétszer oly gyorsan tolódik el az öregek javára, mint ahogyan a népesség csökken. Olaszország 60 milliós népességéből 50 év múlva 40, 100 év múlva 20 milliós népesség lesz stb. Ami persze nem azt jelenti, hogy az őslakosság által kitöltött űrt ne töltené be idegen fajú migráció. Ha a mai magyar vagy európai népesedési trendek tovább folytatódnak, akkor 200 év múlva Európában nem lesz magyar ember, 400 év múlva pedig nem lesz fehér ember.

A Tengelyhatalmak 1945-ös legyőzetésével Európa vereséget szenvedett. Törvényszerű következményként hatott az, hogy Európa ellenségei a nemzetiszocializmust igyekeztek minden lehetséges módon lejáratni. Nem hiába mondta a német nép vezére a következőket: *„Két lehetőségem van: vagy egészen megvalósítom a terveimet, vagy kudarcot vallok. Ha megvalósítom, én leszek a történelem egyik legnagyobb alakja – ám elítélnek, megvetnek és elátkoznak, ha kudarcot vallok".* Érezte és tudta, hogy a II. világháború világnézeti háború. Totalitárius ideológiák csaptak össze, amelyek nem elégszenek meg a másik legyőzésével, a másik erkölcsi, szellemi, és anyagi megsemmisítését tűzték ki célul. Egy valamit azonban elfelejtenek; a nemzetiszocializmust soha nem fogják tudni egészen legyőzni, míg fehér ember él a Földön. Hiszen a nemzetiszocializmus nem más, mint Isten és a természet törvényeinek kivetítése a politikára. A szépet, az igazat, és a jót foglalja magában. A háború befejezése után hozzá is láttak a hajtóvadászathoz, több ezer „háborús bűnöst" végeztek ki. A gyűlölethadjárat máig nem ért véget, hiszen tapasztaljuk, ahogyan a nemzetiszocializmust tárják a közvélemény elé, már több mint 60 éve. Európában a „náci" mint szitokszó az a jelző, amelyet mindenki a legóvatosabb módon próbál elkerülni. És ha mégis megkapják, a legtöbb esetben valós alap nélkül, akkor aztán az illető személy fújhatja az egzisztenciáját. A liberális médiahenger rögvest beindul, és címlapok százain jelenik meg az illető neve, a náci jelzővel karöltve. Európa sorsa a következőképpen nézett ki a vesztes háború után: keleten a kommunizmus rémuralma, nyugaton az ún. demokrácia, amely totális erkölcsi züllésbe taszította Nyugat-Európát. Valójában a kommunizmus és a liberalizmus hasonló – és egyazon gyökerű – eszmék. Amidőn már tarthatatlanok voltak a kelet-európai kommunista rezsimek, eljött a „rendszerváltozás". Legalábbis annak nevezték. Ma Európa egységes. De az Európai Unió még köszönőviszonyban sincs Európával.

Magyarországon a kommunizmus ideje alatt, semmifajta nemzetiszocialista, hungarista szerveződés nem volt tapasztalható. A rendszerváltozás után azonban volt számos próbálkozás, és szerencsére a nemzetiszocializmus létezik Magyarországon, bár sajnos nagyon marginális szerepkörben. A liberális média megteszi a hatását. Ebben a korban rejtve maradnak az alapigazságok, és helyébe mindenhol az ellentéte kerül. A világhódítók dicsérete hallható úton-útfélen. A liberalizmus elérte, hogy az anyag az erkölcs és a szellem fölé emelkedjen. A természetes gondolkodásmód az, hogy az anyag mindig alá van rendelve az erkölcsi, illetve a szellemi értékeknek. A liberalizmus – mint minden másban – ebben is a természet ellentétét szülte meg, mint annak torz tükörképét. De valójában ezzel az állat szintjére alacsonyította az embert. Hiszen kiölte az emberekből az idealizmust, kiölte nemzet- és fajszeretetét. Helyébe emelte az „aranyborjú" imádatát. És teszi mindezt az egyén korlátlan hatalmának hirdetése közben, a közösség kárára. E folyamat kiagyalóinak szükségük is van erre, hiszen egy ilyen, a tradíciót és a származást figyelembe nem vevő embermasszán könnyebb az uralkodás.

A fenti sorokból kitűnik, hogy a helyzet roppant reményvesztett. De a nemzetiszocializmus történelemszemlélete nem lineáris, azaz nem törvényszerű a bukás. Tudjuk azt is, hogy a történelem ugyan nem ismétli önmagát, tehát még egyszer ugyanaz, ugyanabban a formában nem fog bekövetkezni, de nekünk példát kell vennünk a nemzetiszocialista mozgalom hőskorszakát meghatározó személyiségekről. Ez önmagában még nem elég, arra kell törekednünk, hogy az utódaink viszont rólunk vehessenek példát, hivatkozási alapként már mi szolgáljunk. Ez nem könnyű feladat, de egy nemzetiszocialistának mindig a legtökéletesebbre kell törekednie, soha nem érheti be kevesebbel. Nem is teheti ezt, hiszen alapja az idealizmus. Nekünk őriznünk kell azt a bizonyos lángot, hogy ha eljön az idő, akkor mindent elárasztó lángtengerként tisztítsa meg Magyarországot és Európát a reáterpeszkedő cionista béklyóktól. Az előzőekből következik, hogy minden cselekedetünket a biztos győzelem tudatában tegyük meg. Soraim a Hungarizmus szülőatyjának szavaival zárom: *„Ha a zsidó zsoldban álló Anglia-Franciaország győz: a nemzetiszocializmus nagy krízisen fog átmenni, be fog állni a leghihetetlenebb liberális-zsidó reakció és a nemzetiszocializmus át fog vészelni, egy vértanú-kort, mely után biztosan győz."* Úgy legyen!

Lantos János
kitartas.hu

Ágoston Balázs

AZ ELLENSÉGGEL NINCS ALKU!

Divatos szófordulat, hogy kettészakadt az ország. A megállapítás kétségtelenül igaz, az általános megközelítés és főleg a jelenség magyarázata azonban végzetesen téves. Alpári hazugság ugyanis, hogy a jobboldal „békétlen", „avítt", „nacionalista" politikája húzott volna éles és átjárhatatlan határt a két tábor közé. Valójában arról van szó, hogy a nemzeti oldalnak sikerült az ország felében fölébreszteni az embert és a magyart.

Az tehát, hogy egyre többen vállalják felelősséggel identitásukat, mindenképpen sikernek tekintendő. A kettészakítottság kizárólag az életellenes rögeszméket hajszoló nemzetellenes baloldal felelőssége, hiszen félve szellemi és gazdasági téren elkövetett bűncselekményei következményeitől mindent elkövet annak érdekében, hogy az ország másik felét gyomoringereken keresztül zsarolva megfélemlítse, elképesztő sötétségben és tudatlanságban tartsa.

Ebben készséges partnere az az idegen hereréteg, amely önnön létének egyetlen értelmét 1945 óta az úgynevezett antifasiszta harcban látja. Ami – fasizmus híján – azt jelenti, hogy ez a beltenyészet beteges gyűlölettel veti rá magát mindenre, ami szép, jó, magyar és emberi. Csonka-Magyarországon ma szellemi polgárháború van, s ez tavaly ősszel már kézzel fogható utcai harcokban is megnyilvánult. Sokan megrettentek az összecsapások láttán. Mi úgy véljük, az állati brutalitással kegyetlenkedő rendőrruhás terroristákkal szembeszálló fiatalok úgy reagáltak a hazaáruló, nemzetvesztő rezsim bűneire, ahogy egészséges gondolkodású hazafiaknak kell. Ez mindenesetre reménykeltő.

Épp ezért gyomorforgatóan álságos és gyáva az a magatartás, amely újabban az úgynevezett jobboldal egyes értelmiségi köreiben is felütötte a fejét, nevezetesen, hogy a két politikai oldalnak ki kell egyezni, össze kell fogni egymással. Merthogy, állítják az ostobák és/vagy a gyávák, ez az ország érdeke.

A valódi jobboldalnak ezt a gondolatot csírájában kell elfojtani, hiszen ez a legsúlyosabb defetizmus. Az élet nem egyezhet ki a halállal, az igazság nem köthet kompromisszumot a hazugsággal. A normális, hazafias gondolkodású emberek nem parolázhatnak az életellenes szélsőségekkel. Szögezzük le, mondjuk ki, legyünk tisztában vele, hogy a baloldal, tehát a kommunista és liberális erőtér szellemi gyökereinél, hagyományainál fogva és legprofánabb gazdasági érdekei okán is közösségellenes, emberellenes, nemzetellenes. Vagyis, nem győzzük hangsúlyozni, szélsőséges.

A baloldalnak, amely számára Magyarország nem haza, hanem vadászterület, nem érdeke, hogy bármiféle nemzeti egység alakuljon ki nagy közös célok érdekében. A baloldal idegen érdekek képviselője, s így a magyarság sorvadásában, pusztulásában érdekelt. Erre irányul minden rezdülésük, kezdve a magyar emberek elnyomorításától, folytatva a családok szétverésén, az erkölcsi relativizmuson, a legszemérmetlenebb kettős mércén, az idegenség zajos dicsőítésén, az oktatás és a közegészségügy tudatos lerombolásán keresztül az elszakított magyarokkal szemben elkövetett aljas, hazug kampányig.

Gróf Széchenyi István mondta egykor, hogy ha közös erkölcsi alapon állunk, akár vitatkozhatunk is. Nos, a magyarországi magyarellenes baloldalnak semmiféle erkölcsi alapja nincs, s nem találni egyetlen olyan fogalmat sem, amelyet ők úgy értelmeznének, mint a tisztességes hazafiak.

Ezért lehetetlen velük bármiről is tárgyalni, ezért nem lehetséges velük kiegyezni. Mert minden, ami nekik jó, az a magyarság számára káros. A hódítókkal nem egyezkedni kell, hanem szembeszállni velük. Magyarországot újra magyarrá kell tenni. Föl kell szabadítani és vissza kell magyarosítani az államot, megszüntetve a jelenlegi interregnumot.

Felháborító a „kiegyezés" szó használata is a sajnos egyes „jobboldali" értelmiségiek által is kívánatosnak tartott megalkuvás, árulás leplezésére. Ez a fogalom a bécsi udvar és a magyar politikai elit (amely, tegyük rögtön hozzá, a szó valós értelmében elit volt) nagy művének megnevezésére van fenntartva. A kiegyezés következtében Magyarország gazdasága föllendült, a magyarság lélekszámban gyarapodásnak indult, kulturális és civilizációs téren élen járt Európában. Sajnos nem sokan tudják például azt a tényt, hogy a világon elsőként Temesváron vezették be az elektromos utcai világítást 1884-ben. Ekkoriban az Egyesült Államok hadserege még bőszen gyilkolta az őslakókat. Nem mintha az említett ármádia jellemzően nem ezzel foglalatoskodna fennállása óta.

A mai megalkuvási kísérlet (amely egyébként maga a sokat hivatkozott antalli örökség) ezzel szemben Magyarország és a tizenötmilliós magyarság számára kizárólag kártételt eredményezne. E megalkuvás lényege ugyanis nem az, hogy két, érdekeik egy részét tekintve szemben álló nemes fél mindkét oldal számára előnyös, stabilitást eredményező konstrukciót hoz létre. A manapság sugalmazott árulás azt jelenti, hogy a bűnök büntetlenek maradnak, a magyarság gyarmatosítása és rabszolgává tétele akadály nélkül folyhat, s cserébe az állítólagosan jobboldali gyávák megtarthatják, amijük van. Az értelmiség megalkuvást sugalmazó áruló része tehát magára akarja hagyni a nemzetet.

Nos, ilyesfajta egyezségről szó sem lehet!

A magyar hazafiaknak, kinek-kinek saját zászlaja alatt, egységesen föl kell sorakozni a magyarellenes táborral és a janicsárokkal szemben! A frontvonalat nemhogy nem szabad elmosni, de nagyon határozottan fönn kell tartani, az ellenséggel meg kell ütközni, és le kell győzni! Magyar megújulás, magyar feltámadás csakis akkor képzelhető el, ha a kártevőket kiiktatjuk a politikai rendszerből. Mondjuk ki, Gyurcsány Ferencnek választási csalásért, gazdasági bűncselekményekért és hazaárulásért börtönben a helye! Úgyszintén mindazoknak, akik ilyen-olyan előnyökért bármilyen módon részt vettek a nemzeti vagyon széthordásában, a magyar nemzet ellen elkövetett vétkekben, ide értve a közösségellenes devianciák népszerűsítését, az elszakított országrészek magyarjai elleni uszítást, a magyarság történelmi veszteségeinek relativizálását, nemzeti öntudatunk szimbólumainak gyalázását.

Azoknak, akik ilyen bűnökben vétkesek, nem lehet helyük Magyarország politikai életében! Igen, végre rendszert kell váltani! Az alávetettség rendszerét végre egy magyar érdekű államnak kell fölváltani. Amelyben sokféle elgondolásnak, nézetnek helye lehet, de amely nem tűri meg a magyarellenességet. A magyarságnak végre nem megalkudni kell, hanem legyőzni a halált.

(barikad.hu)

AZ UTOLSÓ TANÚ

Rochus Misch, Hitler utolsó, még élő testőre egy izraeli dokumentumfilmben beszél a Führerről és kinyilvánítja kétségeit a holocausttal kapcsolatban

Rochus Misch (1943)

Rochus Misch (szül. 1917-ben), egykori katona és Hitler testőrségének (Leibstandarte-SS Adolf Hitler) tagja az utolsó még élő tanú, aki Hitlert közvetlen közelről ismerte és tanúja volt öngyilkosságának ugyanúgy, mint a Göbbels család utolsó napjainak. 1939 végén, a lengyelországi hadjárat alkalmával súlyosan megsérült (tüdőlövést kapott). Mivel felépülése után a továbbiakban nem volt alkalmas frontszolgálatra, áthelyezték Hitler testőrségéhez. Ettől kezdve állandóan a közelében tartózkodott, A bertesgadeni sasfészekben, a Führer müncheni lakásában, a berlini birodalmi kancellária épületében, a különböző vezéri főhadiszállásokon, végül pedig a berlini bunkerben teljesített szolgálatot Hitler mellett. Ő volt az egyetlen személy a bunkerben, aki fegyvert viselhetett, mindenki másnak le kellett adnia fegyverét az őrségnek. Közvetlen közelről élte át úgy Hitler, mint a Göbbels család utolsó napjait. Göbbels feleségével, Magdával és a 6 Göbbels-gyermekkel szintén nagyon jó és szívélyes viszonya volt. Hitler halála után rövid időre Göbbels lett a főnöke, akinek öngyilkossága után Misch is megpróbálkozott kitörni az oroszok gyűrűjéből, de a próbálkozás nem járt sikerrel és orosz fogságba esett.

Mint Hitler közvetlen környezetéhez tartozó személyt, a Szovjetunióba hurcolták és a moszkvai Lubjanka nevű katonai börtönben kegyetlen kínzásoknak és vallatásoknak vetették alá. Sztálin nem akarta elhinni, hogy Hitler valóban öngyilkos lett, ezért a közvetlen környezetéhez tartozó személyekből, mint Rochus Misch, Otto Günsche vagy Hans Baur (Hitler pilótája) akarta kiszedetni az „igazságot". Kilenc év fogság után engedték végül szabadon és hazatérhetett a feleségéhez.

Jelenleg, 89 évesen, teljes szellemi frissességnek örvendve Berlinben él. Az utóbbi években számtalan dokumentumfilmben szerepelt, mint a Hitler közvetlen környezetéhez tartozott utolsó tanú.

Az MDR német televízió-csatorna 2007. május 16-án bemutatta AZ UTOLSÓ TANÚ című izraeli dokumentumfilmet, amelyben Yael Katz Ben Shalom rendező Hitler egykori testőrét, Rochus Misch-et mutatja be a nézőknek. Misch teljes részletességgel beszámol viszontagságos életéről, és a nézőknek az az érzésük, hogy itt egy csodálatos ember, az emberiesség egy ritka példánya tűnik fel.

Misch a keleti fronton szolgált a második világháborúban. **„Lengyelországban súlyosan megsebesültem"**, mondja minden keserűség nélkül a kamerába. **„Hátulról átlőtték a mellkasomat".** Csak csodával határos módon tudták megmenteni életét a Wehrmacht orvosai. Mivel alkalmatlanná vált a további frontszolgálatra, áthelyezték a vezéri főhadiszállásra. **„Utána a Führer kíséretéhez kerültem"** mondta az izraeli filmkészítőknek.

Rochus Misch szívélyesen beszél Hitlerről, mintha egy olyan bajtársról beszélne, akit a halál a lövészárokban ragadott el mellőle. Az arca majdnem mindig melankóliát tükröz, mikor a Führerről beszél. Nem tud egyáltalán semmi rosszat róla mondani.

Ben Shalom azonban bemutat a filmjében még két további személyt is, és ez ad a dokumentációnak valóban egyedi jelleget. Szóhoz jut a filmben Misch leánya is, aki kimondott gyűlölettel nyilatkozik apjáról, amiért semmi rosszat nem tud Hitlerről és ezért nem hajlandó – mint oly sokan mások már előtte – ennek ellenére rosszat „tanúsítani". Mégis, a film legmeggyőzőbb személyisége Rochus Misch házvezetőnője. Egy csodálatos, egyedi, bátor és őszinte asszony Lengyelországból. Ez a hölgy nyomja rá igazán a filmre a hitelesség pecsétjét.

A dokumentumfilmben arról van szó, hogy Rochus Misch Hitlert, mint szeretetteljes és az embertársaiért aggódó embert írja le. Ezt egy példával ki is emeli a sok közül: **„Hitler orvosa kúrára küldött, mivel a Führer úgy vélte, hogy nem nézek ki jól"**, mondja Misch egy bánatos mosollyal.

Rochus Misch kétségeit fejezi ki a kamera előtt a holocausttal kapcsolatban, azonban a valóságban ennél a kételkedésnél jóval többről is szó lehet, ahogy a lányának és a házvezetőjének kommentárjaiból ez kivehető.

Tudni kell, hogy Misch felesége zsidó volt és ezen tény sem Hitlert, sem pedig mást Hitler környezetében nem háborította fel és nem is zavart. Misch arról is beszámol a filmben, hogy Hitler sofőrje is zsidó volt: **„Az első sofőrje zsidó volt. Emil Maurice-nek hívták",** világosítja fel a filmkészítőket.

Mindenesetre a lánya, mivel az anyja zsidó volt, a zsidó törvények szerint maga is zsidó, méghozzá elismerten teljes zsidó, aki Izraelben feleségül ment egy Dr. Jacob nevű úrhoz. Jacob asszony most gyűlöli a saját apját, mivel annak kétségei vannak a holocausttal kapcsolatban. A kamerák előtt az apjáról egy jó szót sem hajlandó kiejteni, sőt épp ellenkezőleg. Az, hogy az apját a Szovjetunióban bestiálisan megkínozták és csak nyolc évvel a háború befejezése után, mint egy életre megviselt ember térhetett haza, a lányát hidegen hagyja.

Misch beszél a Szibériába történő deportálásáról is, amelyet a védtelen német fogoly, mint borzalmas embertelenséget élt meg. **„32 napon keresztül ülő, összekuporodó helyzetben vittek bennünket"** mondja az egykori hűséges Hitler-testőr. A foglyoknak sem lefeküdni, sem pedig kinyújtózni nem volt szabad. Ülve, a fejüket behúzva kellett elviselniük a hosszú utazást, mivel közvetlenül a fejük fölött egy összetákolt deszkaállványon a következő sor fogoly volt összepréselve. Számtalan ember nem élte túl a borzalmas transzportot.

Azokat a bűnöket, amelyeket az ártatlan német hadifogoly ellen a Szovjetunióban elkövettek, egy normális ember szavaival nem lehet körbeírni. Az egykori katona megpróbál ellenállni a túlélt borzalmakra való emlékezésnek, és csak közömbösen megemlíti: **„éjszakánként megkorbácsoltak bennünket. A legrosszabb az volt, mikor a heréinket korbácsolták".** Utána jöttek a kihallgatások. Mindent akartak tudni Hitlerről, azonban semmit sem a zsidók kiirtásáról, csodálkozik ma Misch. Állítása szerint a kihallgató tisztek közül többen zsidók voltak. **„Egyikük úgy mutatkozott be, mint Stern főhadnagy Bécsből"**, mondja az egykori megkínzott egy példát ecsetelve. Egyszerűen nem megy a fejébe, hogy ezek a zsidók a Szovjetunióban a kihallgatások alkalmával soha egy szóval sem említették a koncentrációs táborokat, mint például Auschwitz-ot. **„Az egész fogságom alatt soha egy szót sem hallottam a koncentrációs táborokról".** A fogságból való hazatérése után ezért kezdett el utánagondolni a dolgoknak. Magában értetlenül összegezte a tapasztalatait: sem a szovjet fogolytáborban kihallgatást vezető zsidóktól, sem pedig Hitler legszűkebb környezetében soha nem hallotta, hogy a zsidók kiirtásáról beszéltek volna, vagy hogy egyáltalán említést tettek volna róla. Az izraeli filmesek kamerája előtt így nyilatkozott: **„A legszűkebb környezetemben soha nem halottam semmiről. Valakinek azonban csak tudni kellett róla. És ha egyvalaki tudott róla, akkor mások is tudhatták. Soha nem halottam haláltáborokról".**

Roschus Misch utal aztán arra is, hogy miért nem hisz a holocaust hivatalosnak elfogadott történetében. Megemlíti a nekünk politikai indokból előadott történések logikáját és, hogy a politikai történetírás épp az okot, tehát a miértet nem teszi vizsgálatának tárgyává. Ezzel azt érzékelteti, hogy ő a saját vizsgálatainak középpontjába a miértre való választ kereste és így jutott a saját meggyőződésére: **„A 'miért' szót soha nem használják. Miért volt Hitlernek zsidó sofőrje? Miért vitték a zsidókat táborokba? Nácik minden országban vannak. Még Jeruzsálemben is vannak nácik. Angliában szintén vannak nemzeti gondolkodású emberek, akiket szintén náciknak lehet nevezni".**

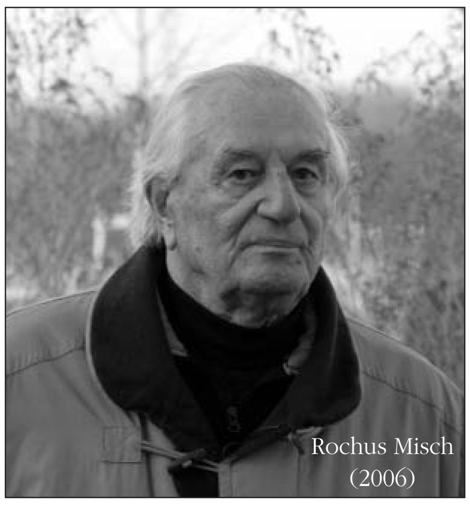
Misch lányának természetesen más a véleménye. **„Az apám nem hiszi, hogy megtörtént a holocaust"**, mondja. Az Izraelben filmre vett beszélgetés folyamán elmondja, hogy az apja „Hitler legnagyobb bűneit" az emlékezetéből ki szeretné törölni. Ő ellenben dokumentált bizonyítékokat látott a holocaustról. És ezután jön a szenzáció, ami eddig még a hivatalos holocaust verzió propagálói számára is ismeretlen volt. Misch lánya kijelenti a kamera előtt a következőket:

„Olyan fotókat láttam, amelyeket zsidók készítettek a koncentrációs táborokban. Először Izraelben láttam ezeket. Privát holocaust felvételek voltak".

Ez szó szerint azt jelenti Misch lányának elmondása szerint, hogy a zsidók Auschwitzba és más táborokba magukkal vihették a fotó- és filmfelszerelésüket, és a „tömeggyilkosságokat" is megörökíthették. Sőt, még azt is megengedték nekik, hogy ezeket a felvételeket magukkal vigyék, mikor evakuálták őket. Ugyanis 1945 januárjában választaniuk kellett, hogy evakuáltatják-e magukat az SS-től, vagy hagyják magukat felszabadítani a vörös hadseregtől. A túlnyomó többség az mellett döntött, hogy inkább a **„gyilkosaikkal"** evakuáltatja magát.

A film egy másik jelenetében Hitler egykori testőrének zsidó lánya azzal érvel, hogy nincs különbség aközött, hogy **„két millióan vagy hat millióan"** haltak-e meg. Ilyen szavak csak az emberéletet semmibe vevő cinizmusból fakadhatnak. Ugyanis négy millió emberélet a különbség. Vagy négy millió ember élete egyeseknek már nem is számít? Ezek szerint Jakob asszony nem érzékeli a különbséget egy, vagy több halott között? Felfognák például ugyanúgy a szülők egy gyermekük tragikus elvesztését, mint mondjuk mind a hét gyermekük halálát? Vagy azt mondanák a szülők, hogy egy gyermek halála pl. egy buszbaleset következtében borzasztó tragédia, amit azonban túl lehet élni. De, ha mind a hét gyermekünk egyszerre meghalt volna, az a saját életünk végét is jelentené. Érvelése már csak azért sem helytálló, mivel a mai napig hat millió áldozatért követelik a kártérítést, amit meg is kapnak és nem két millióért. Ez egy elég markáns különbség, kedves Jacob asszony. És még valamit. Ha négy millióval több túlélő nem jelent különbséget, akkor miért csukják börtönbe azokat, akik úgy gondolják, hogy hat milliónál kevesebb áldozata volt a zsidóságnak?

Vagy csupán arról van szó, amit a Zündel-per alkalmával 2007. februárjában Meinerzhagen bíró már érthetően megfogalmazott, miszerint mindenki, aki tagadja a holocaustot, akkor is elíté-

Rochus Misch (2006)

lendő, ha a holocaust a valóságban meg sem történt. A lényeg, hogy valamit hitként elfogadtassanak, fittyet hányva a tényeknek.

Misch lengyel házvezetőnője nyilvánvalóan ismeri az érem mindkét oldalát: úgy, ahogy azt Rochus Misch a logika és a dokumentálható források ismeretében előadta és úgy is, ahogy azt a hivatalos történetírás kötelezőnek elfogadtatja. **„Úgy hiszem, ahogy én Misch urat ismerem, hogy ő igazat mond. Úgy hiszem, hogy minden úgy van, ahogy Misch úr elmondta... Én Lengyelországban az iskolában valami egészen mást tanultam és most megállapítottam, hogy nekünk egy mesével tömték tele a fejünket. Auschwitzban bebeszélték nekem, hogy Hitler a gyermekeket kutyáknak dobta eledelül. Hogy ez milyen kegyetlenség volt... Auschwitzban megnéztem mindent. Utána pedig sírnom kellett. Mi az igazság? Az, amit nekem az iskolában tanítottak? De most Misch úrtól megismertem egy teljesen más oldalról is a történetet. És én Misch úrnak jobban hiszek. Ő tanúja volt az eseményeknek, úgy gondolom, hogy minden egy félreértés. Rémálmaim voltak az auschwitzi látogatásom után. Mi mindennel teletömték a fejünket… Misch úr biztosan az igazat mondja, talán nem is volt az olyan borzasztó. A tanúk el tudják ezt dönteni. És Misch úr tanú arra, hogy ez nem volt olyan borzasztó. Örülök, hogy megismerhettem, különben örökre azt hittem volna, amivel annak idején teletömték a fejemet.”**

Az ember végül elgondolkozik és megkérdezi magától, vajon mi volt ennek a filmnek a célja. A filmet izraeliek forgatták. Rochus Misch úgy jelenik meg benne, mint csodálatos, szeretetre méltó, bölcs ember, mialatt a lánya pont az ellenkezőjének tűnik. Misch érvelésének a filmben csak a lánya mond ellent és akkor is pont a privát holocaust-fotók történetével, amit az auschwitzi zsidók az SS engedélyével a holocaustról készíthettek. Misch lányának gyűlöletáriái kivételesen nincsenek aláfestve a más filmekből már jól ismert hullahegyeket ábrázoló filmanyag ismételt bemutatásával. A film csak csodálatos fotókat mutatott be Rochus Mischről, mint a Führer testőréről, méghozzá kivételesen szép zenei kísérettel. Mégis, a film csúcspontja a kívülálló, meggyőzően őszinte lengyel házvezetőnő. Itt egy csoda történt. Ezzel a filmmel az izraeli Yael Katz Ben Shalom megsemmisítette az eddig érvényes és a holocaust vitában a „náci” szóval rögtön minden ellenérvet elnémítható gyakorlatot. Ki akar itt még nyilvánvalóságról beszélni. Mindenesetre ez után a film után nehéz lesz elfogadtatni az emberekkel, hogy minden feltétel nélkül továbbra is higgyenek a holocaust hivatalos verziójában.

(National Journal
Ford.: *Dobszay Károly)*

HOLOCAUST-TAGADÓ VAGYOK, ÉS NEM FÉLEK

Nos, miért akarja valaki a tanulmányának ezt a címe adni: „Holocaust-tagadó vagyok”? Engedjék meg, hogy megmagyarázzam. Mindenekelőtt, én nem tagadom, hogy a nemzetiszocialisták kiközösítették és üldözték a zsidókat az 1930- és 40-es években. Készségesen elismerem ezt a tényt. Nem tagadom, hogy százezreket küldtek „koncentrációs táborokba” Németországban, Ausztriában, Franciaországban és Lengyelországban. Nem tagadom, hogy sok európai a nemzetközi zsidóságot problematikusnak és parazitának látta az 1930-as és 1940-es években, és nem tagadom, hogy számos zsidó vesztette az életét a második világháború alatt.

Amit én tagadok, az az, hogy hat millió halt meg. Nem vagyok hajlandó elfogadni ezt a számot, elsősorban azért, mert ez az, amit köteles lennék elhinni. Holocaust-tagadó vagyok, mert számos európai kormány gyáván börtönbe csukja polgárait azért, mert megkérdőjelezik [nem tagadják] a holocaustot – egyikük sem [senki sem] tagadja, hogy a nácik üldözték és kiközösítették a zsidókat a második világháború előtt és alatt, mindazonáltal kétségbe vonnak bizonyos meglehetősen valószínűtlen történetet, amik összekapcsolódnak az úgynevezett holocausttal és emiatt a médiával, amely – mint jól tudják – aránytalanul a cionista zsidók erőszakos uralma alatt áll.

Kanada és sok európai ország – köztük Franciaország, Németország és Ausztria – börtönbe csukja a polgárait, mert azok kétségbe vonnak néhányat a holocausttal összefüggő legvalószínűtlenebb, a legkétesebb tanúktól és forrásokból származó állítások közül. Néhány példát alább felsorolunk – amikor olvassák őket, emlékezzenek arra, hogy e példák némelyikét, amelyeket állítólagos „szemtanúk” szolgáltattak, a második világháborút közvetlenül követő Nürnbergi Per folyamán jegyzőkönyvbe foglalták, és arra használták, hogy az emberiség elleni bűnök miatt a náci vezetőket elítéljék [és a kivégzésüket igazolják]. Az érzelmi reakcióból eredő válaszaikat félretéve mennyire valószínű, hogy az alábbi példák bármelyike is tényleg megtörtént?

A gonosz nácik megfosztották a szegény szenvedő zsidókat kedvenc háziállataik társaságától. [SZŐRNYŰ KEGYETLENSÉG!] A gonosz német katona kettészakította a csecsemőt az anyja szeme láttára [fizikai KÉPTELENSÉG].

Henry Kissinger rokonaiból szappant főztek. [A szappan-mesét már a holocaust-mese „szállítói” sem fogadják el igaznak – Jehuda Bauer, aki zsidó és talán a legismertebb élő holocaust-történész, azt állítja, hogy a történet nem igaz.].

A New York Times szerint 1,5 millió zsidó halt meg a majdaneki gázkamrákban. [A New York Times számára sajnálatos módon a történészek, még a zsidó történészek is, valamint a „hivatalos” Auschwitz Múzeum a Majdenekben kivégzett zsidók tényleges számát majdnem 95%-kal lejjebb szállították.]

Az auschwitzi emléktáblát, amely azt állította, hogy 4 millió zsidó halt meg Auschwitzban, 1989-ben szép csendben 1,5 millióra változtatták. [Mi történt a többi 2,5 millióval?] A gonosz nácik elektromos áramot vezettek a padlóba, hogy megöljék a zsidókat. [Teljesen nevetséges.]

A hitvány nácik egy atombombát használtak a zsidók elhamvasztására Auschwitzban. [Ne nevessenek: ez a tanúvallomás tényleg elhangzott a Nemzetközi Katonai Törvényszéken Nürnbergben, és felhasználták valóságos emberek felakasztásának igazolására olyan bűnökért, amelyeket azok sohasem követtek el.]

Zsidó vér gejzírjei törtek fel a földből HÓNAPOKIG a gyilkosság után. [Ugyan-ugyan! – A vér nagyon gyorsan megalvad [besűrűsödik]; ez az oka annak is, hogy miért nem vérzünk el halálosan kis ütésektől.]

Egy folyó vörössé vált zsidó vértől [szóról-szóra a St. Petersburg Times szerint].

A hangadó média életben tartja egy zsidó sztoriját, aki túlélte a hatszoros elgázosítást – „esetleg a gyermekek szervezete jobban ellenáll a gáznak” – állítja a „túlélő”. [A tény az, hogy nem áll jobban ellen – kevesebb gáz elég ahhoz, hogy megöljön egy gyermeket.]

És hosszasan folytathatnám, de azt hiszem, értik a beszámolók képtelenségét. Mindazonáltal a fontos tény az, hogy ha Önök azt mondanák, hogy a fenti sztorik bármelyike nem igaz, vagy akár kérdéses, börtönbe kerülnének Németországban, Ausztriában, Franciaországban és számos más európai országban, és még holocaust-tagadók is lennének.

Kizárólag ez okból állok a nyilvánosság elé és nyilvánítom magam holocaust-tagadónak. Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy idegen kormányok kényszerítsenek (köztük Izrael Államа, amely olyan törvényt hozott, amelyben jogot formál arra, hogy az úgynevezett holocaust-tagadókat üldözze, bárhol élnek is azok, akár itt, az USA-ban is); nem fogadom el, hogy az alkotmányunk és a szólásszabadság joga átkozott legyen!

Soha többé nem fogom feladni az intellektuális sértetlenségemet, és nem fogok meghódolni az olyan gyáva akadémikusok/tudósok előtt, akik nem engedik meg tanítványainak, hogy minden forrást felhasználva tanulmányozzák a holocaustot – jómagam is áldozata voltam e gyáva, hazug embereknek. Azt a történelmi szennyet kellett termelnem, amit ők kívántak, hogy megszerezhessem a jól megérdemelt tudományos fokozataimat (az igazság az, hogy az ő gyávaságuk dönt mindenről). Semmi okunk sincs arra, hogy valaha is valamit várjunk tőlük, és minden okunk megvan arra, hogy eltávolítsuk őket az akadémiáról, mihelyt az igazság mindenütt ismertté és elfogadottá válik.

Holocaust-tagadónak vallom magamat, nem azért, mintha kétségbe vonnám, hogy a második világháború alatt a nácik kiközösítették és üldözték a zsidókat, hanem azért mert kötelességem támogatni azokat, akik beszélni akarnak Önöknek a fentiekről, akik meg akarják mutatni Önöknek azt a hatalmas mennyiségű anyagot, amely a kívülálló számára úgy szerepel, mintha evidencia lenne, de ellentmond önmagának, cáfolja önmagát, és cáfolják a reális tények, a tudományos tények, a realitás!

A holocaust-sztori, ahogy Önök ismerik, hamis, torzított, félremagyarázott, gyakran kitalált, és sokszor nem alapszik máson, mint fantasztikus hazugságokon.

Holocaust-tagadó vagyok, mivel Izrael azt mondja, hogy nem lehetek.

Holocaust-tagadó vagyok, mert Németország, Ausztria és Franciaország az emberek tízezreit börtönözte be pusztán azért, mert megkérdőjelezték a „hivatalos” mese néhány szerfölött kérdéses vonatkozását.

Holocaust-tagadó vagyok, mivel megismertem olyan kiváló embereket, mint Ernst Zündel, David Irving, Germar Rudolf, Siegfried Verbeke, Horst Mahler, Robert Faurisson és másokat, akik pusztán azért bűnösök, mert meg akarják ismertetni Önökkel azokat a tényeket, amelyeket a cionista média és a cinkos nyugati kormányok nem hajlandók Önökkel megismertetni.

Holocaust-tagadó vagyok, pedig nem volna szabad annak lennem, legalábbis a „programozás” szerint, amelynek mindannyian alá vagyunk vetve születésünktől a halálunkig.

Holocaust-tagadó vagyok, mert nem félek a következményétől – tudom, hogy jó harcot harcolok, és tudom, hogy a becsületes történelmi revizionizmus végül győzni fog. Az igazság mindig diadalmaskodik!

Holocaust-tagadó vagyok; Izrael és a cionizmus legyen átkozott!

Curt Maynard
Politically Correct Apostate
(Ford.: Tudós-Takács János)

Prof. Robert Faurisson

A REVIZIONIZMUS JELENTŐSÉGE

A „holocaustnak”, illetve a „soahnak” a mítosza az alapja Izrael Állama létrehozásának 1947-1948-ban, és ez idővel ennek az államnak pajzsává és kardjává vált. E mítosznak és ártalmas következményeinek leküzdésére a történelmi revizionizmus adódik az egyedüli lehetséges eszköznek. A revizionizmus, mint ilyen a szegények és gyengék atomfegyvere e világ gazdag és hatalmas embereinek Nagy Hazugsága ellen. Anélkül, hogy bárkit is megölne, a revizionizmus képes volt alapjáig megsemmisíteni minden idők egyik legveszélyesebb történelmi hazugságát az európai zsidók ellen elkövetett állítólagos népirtásról (annak több millióni „túlélőivel”!) és az állítólagos hitleri gázkamrákról (amelyek a valóságban sohasem léteztek, sem Auschwitzban, sem sehol másutt!).

A második világháború befejezése után, 1945-től kezdve a nyugat-európai hatalmak látták, hogy a gyarmataik hamarosan elvesznek. Mindazonáltal úgy tűnik, hogy pontosan ebben az időszakban keletkezett és kapott erőre paradox módon két különös jelenség. Mindkettő 1948-ban, a gyarmatok általános megszűnésének kellős közepén jött létre: Dél-Afrikában az apartheid intézményesülése, és a Közel-Keleten egy rasszista és gyarmatosító ország erőszakos létrehozása, amely magát „Zsidó Államnak” nevezte, és ellátta magát egy „Zsidó Hadsereggel”.

A dél-afrikai apartheid olyan negatív reakciókat provokált az úgynevezett nemzetközi közösség részéről, hogy eltűnt a történelem színpadáról. De Izrael Állama a maga határai között fenntartotta magát Palesztina földjén, és ma jobban, mint valaha a nagy nyugati hatalmak pénzelik és látják el fegyverrel, elsősorban és legnagyobb mértékben Németország és az USA. Sőt atomhatalommá vált.

A gyarmatok világméretű megszűnése folyamatának közepén a Palesztina brutális gyarmatosításában rejlő visszásság könnyen megmagyarázható. A nyugati világ népei, a zsidó-cionista propagandagépezet által rászedve, engedték magukat meggyőzni, hogy a második világháború alatt Adolf Hitler megkísérelte kiirtani a zsidókat, mégpedig különösen kegyetlen, szisztematikus módon. Hitlernek a látszat szerint sikerült 6 millió ártatlan zsidót megölni, főleg a „gázkamráknak” nevezett kémiai mészárszékekben. Ezért az 1947-ben létrehozott ENSZ tagállamainak érvelése a következő volt: 1) a legutóbbi háborúban a németek egy előzmény nélküli mártíromságig terjedő csapást mértek az európai zsidókra; 2) ezért parancsolóan szükséges, hogy e közösség túlélőinek segítséget nyújtsanak; 3) ezeket az embereket minden lehetséges eszközzel kárpótolni kell; 4) kivételes szenvedésért kivételes jóvátétel jár: természetesen, nem szokás egy népnek egy másik nép országát akárcsak részlegesen is odaadni, de a zsidók számára, akik oly sokat szenvedtek, kivételt kell tenni, … a palesztinok kárára. („Miért nem az európai bűnözők kárára?” – tűnődött hangosan *Arnold Toynbee*, a brit történész, aki maga is hitt a holocaustban.)

Általában tilos elrabolni más tulajdonát, tilos kiűzni erőszakosan egy népet a saját földjéről, e nép rabszolgává tételére törekedni, megtagadni a jogot a saját államához, egy hadsereghez, saját pénznemhez, diktálni annak jogrendszerét, bezárni és olyan börtönben tartani, amelynek a falai jóval magasabbak és félelmetesebbek, mint a „berlini fal”. Mindazonáltal ez az, amit a diaszpórában élő zsidók, dacolva a legalapvetőbb törvényekkel és jogokkal, 1948 óta tesznek. Figyelmen kívül hagyták az ENSZ-nek tett, arra vonatkozó összes ígéreteiket, hogy részben tiszteletben tartják a palesztinok jogait, és később semmisnek tekintették az ENSZ összes felhívását a rendezésre. Napjainkban a zsidók és a cionisták mindazt, aki fegyveresen ellenáll nekik, „terroristának” nevezik. Mindaz, aki az ő gyarmatosításuk ellen szót emel, „antiszemitának” van minősítve. Végül, mindaz, aki bebizonyítja, hogy a „holocaust”, illetve a „soah” valójában csupán mítosz, „holocaust-tagadónak” nyilvánítják, akit a kétség ördögi szelleme ösztönöz.

„Terrorista”, „antiszemita”, „holocaust-tagadó” – ezek a szavak Káin bélyegét nyomják az Önök homlokára. De a történész kötelessége utánajárni, meglátni, megközelíteni a realitást, amely e sértegetések mögött rejtőzik. **És a kérdéses realitás az, hogy a zsidók és a cionisták hazudtak és továbbra is hazudnak. Az ő állítólagos „holocaustjuk” történelmi hazugság, amely rendkívül hasznot hajtó a számukra, és amelyet az ő szempontjukból minden áron védelmezni kell. Ezen égbekiáltó hazugság és szinte csillagászati méretű csalás fényében mind a palesztinokat kirabló és gyilkoló cionistáknak, mind a cionizmust pártoló és pénzelő diaszpóra-zsidóknak a tettei rendkívül súlyosak.**

Hitler hatékonyan törekedett kiűzni a zsidókat Európából. Németország előtt számos más ország ezer éven át egészen a modern időkig óhajtotta kiűzni a zsidókat a maga területéről. Ennek a szinte egyetemes elutasításnak a motívumaival kapcsolatban *Bernard Lazare Antiszemitizmus: története és okai* című, 1984-ben megjelent könyvében összegzésként azt írta, hogy minden helyen és minden időben a zsidók saját magatartásának következménye volt, hogy a kezdetben szívesen látott zsidók hosszú távon a hazai nép türelmetlenségét és ellenük való lázadását váltották ki.

A háború előtt és alatt, és még 1945 áprilisában is Hitler és a nemzetiszocialista vezetők számos alkalommal nyilvánosan azt a javaslatot tették, hogy az angolszász szövetségesek vigyék el az európai zsidókat a saját országukba. *„Ha Önök ezeket a zsidókat olyan csodálatosnak találják, mi ezeket Önöknek átadjuk. Miért haboznak?”* – a nemzetiszocialisták értelemszerűen, világosan ezt mondták. Néhány ritka esettől eltekintve, a szövetségesek vagy hallgatással vagy elutasítóan válaszoltak, mivel tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy Hitler egyáltalán nem szándékozik kiirtani a zsidókat. Például dokumentatív bizonyítékunk van arra vonatkozólag, hogy a rangidős ellenséges tisztségviselők: Churchill, De Gaulle, *Eisenhower*, *Sztálin, Benes* és mások nem hitték el a gázkamrák fantasztikus meséjét. Ez magyarázza azt a tényt, hogy a háború alatt és után rádión keresztül sohasem beszéltek ezekről a bohózatba illő szörnyűségekről. Hitler csupán „a zsidókérdés területi végső megoldását” akarta elérni. Az udvari történészek szisztematikusan kitörlik a számukra kellemetlen „területi” melléknevet; inkább azt választják, hogy csak egy „végső megoldásról” beszélnek, és e rossz mondatrövidítésnek köszönhetően hagyják, hogy az emberek úgy értsék: itt a zsidókérdésnek egy módszeres megsemmisítés általi megoldásáról volt szó! *A valóságban Hitler azt akarta elérni, hogy a zsidók számára egy terület legyen fenntartva valahol Európán kívül, de nem Palesztinában.*

Mindazonáltal, mivel gyakorlatilag lehetetlen volt néhány millió zsidótól megszabadulni, illetve számukra területet találni a háború alatt, elhatározta, hogy bizonyos számú zsidót (nem mindet!) koncentrációs táborokban, illetve munkatáborokba zár, azt remélve, hogy a „zsidókérdés” megoldódik a háború befejezése után. A táborok vezetőinek és az orvosoknak az egészségügy és a higiénia területén kifejtett erőfeszítései ellenére félelmetes járványok pusztítottak a táborokban, különösen a tífusz. Meg kell mondani, hogy néhány nemzedéken át a tífusz helyhez kötötten gyakori volt a keleti zsidók között. A háború utolsó hónapjaiban, különösen az angolszász légitámadások és a szovjet csapatok folytonos betörései következtében Németország apokalipszisen ment keresztül, az ipar és közlekedés megbénulásával mindenkinek a sorsa jelentősen rosszabbodott. Amikor a szövetségesek felszabadították a táborokat, állhatatosan lefényképezték a halottakat és a haldoklókat, és a fényképeket terjesztették világszerte, míg maguknál tartották azokat a felvételeket, amelyek azokat az internáltakat mutatták, akik mindennek ellenére jó egészségnek örvendtek. Lefilmezték a krematóriumkemencéket, mintha a németek ezeket emberek meggyilkolására használták volna, holott ezek a kemencék holttestek elhamvasztására szolgáltak, lévén a hamvasztás egészségesebb és modernebb módszer, mint a temetés, különösen az olyan helyeken, ahol a járványok és fertőzések veszélye fennáll. A szövetségesek a fertőtlenítő gázkamrákat is bemutatták, mintha azok a foglyok meggyilkolására lettek volna alkalmazva, pedig azokat a valóságban a ruhák fertőtlenítésére használták, és így mindenki egészségét védték. Bemutatták a rovarirtó Zyklon-B kannáit is, mintha ezt a terméket emberek gyilkolására alkalmazták volna, holott ezzel tetveket (a tífusz hordozóit) irtották. Bemutattak haj-, cipő-, szemüveg- és ruhakötegeket, mintha ezek a tárgyak az elgázosított személyekhez tartoztak volna, holott közismert volt, hogy a háború alatt az egész blokád alá helyezett Európában, amikor szinte mindenből hiány volt, minden lehetséges anyagot újra hasznosítottak, köztük az emberi hajat is, amelyet felhasználtak az akkori iparban. Ezért megszokott gyakorlat volt, hogy mind a táborokban, mind a táborokon kívül számos áruházat, illetve üzletet létesítettek, amelyekben a hatóságok megpróbálták újra hasznosítani mindezeket a tárgyakat és anyagokat. Más szóval, összegezve: azt a tevékenységet, amelybe Németország, mint modern állam azért kezdett, hogy megmentse az emberek életét és biztosítsa a túlélését egy katonai és gazdasági háborúban, a szövetséges hatalmak a maguk ügyes propagandájukkal úgy állították be, mint emberi lények megsemmisítésére irányuló tevékenységet. Ez a propaganda tudta, hogyan kell kiaknázni a régi babonákat, amelyek szerint az orvos, a kémikus és a tudós kéz a kézben járnak az ördöggel.

Ami Németországot illeti, teljesen tönkretett állapotban nem volt más lehetősége, mint az, hogy alávesse magát a győztesek akaratának. A Nürnbergi Perben és száz másik kirakatperben megakadályozták, hogy szabadon felhozzon érveket a maga védelmében, és minden hitelre méltó bizonyíték nélkül, minden hitelre méltó technikai és tudományos vizsgálat nélkül a győztesek kinyilvánították hihetetlen gaztettekben a bűnösségét. Németország meghajolt előttük, hatvan éven át bűnösként vádolta önmagát, vezetői és elitrétege nem szűnt meg az önostorozással, amelyet rámértek a nagy legyőzött népre. Németországnak nem volt más választása. Ha napjainkban valamikor egy magasabb rangú német tisztviselő hajlandó lenne kiállni és kinyilvánítani a holocaust hazugságát, a zsidók ezt követő lármája és a világsajtó méltatlankodása olyan mértéket öltene, hogy elrendelnék Németország bojkottját, a német részvények összeomlanának értékükben, és az ország a tömeges munkanélküliség és összeomlás felé tartana.

A revizionisták részletesen bebizonyították, hogy sohasem létezett, és nem is létezhetett olyan hitleri rendelkezés, amely a zsidók meggyilkolását megparancsolta volna. Bizonyítékaink vannak arra, hogy még a háború alatt is azokat a német katonákat vagy tiszteket, akik akár csak egyetlen zsidó férfi vagy nő meggyilkolásában bűnösök voltak, hadbíróság elé állították, halálra ítélték és agyonlőtték. Ez a tény természetesen nem jelenti azt, hogy az orvlövészek és partizánok ellen is küzdő német katonák a harc hevében ne lettek volna képesek túlkapások vagy erőszakoskodások elkövetésére polgári személyekkel szemben, a világ összes többi katonáihoz hasonlóan. De a nemzetiszocialista Németországban nem létezett semmi olyan parancs, direktíva vagy eligazítás, amely előírta volna bárki számára a zsidók meggyilkolását. Nem létezett semmilyen intézkedés egy szándékolt megsemmisítési tervezet végrehajtásának ellenőrzésére: nem volt ilyen költségvetés, nem volt olyan hivatal, illetve hivatalos személy, amelynek vagy akinek feladata lett volna egy ilyen politika kivitelezése.

1942. január 20-án a „Wannesee-i Konferencia” elnevezésű összejövetelen 15 német tisztségviselő néhány órán keresztül nagy vonásokban megvitatott egy programot, amely a zsidóknak Európából való kitelepítésével kapcsolatos, és – mivel ezzel meg kellett várni a háború végét – átmenetileg a program azzal is foglalkozott, hogy a zsidók közül a munkaképes férfiakat és nőket kényszermunkára kell fogni. Ugyanezen értekezlet során előirányoztak egy zsidó „megújulást” valahol Európán kívül a háború után, egy „csírasejtből”, amely a legjobb elemekből jön majd létre. A háború előtt, és még a háború korai stádiumában is a németek komolyan foglalkoztak azzal a megoldással, hogy az európai zsidókat kitelepítik Madagaszkár szigetére. Ezt az elgondolást 1937-ben tanulmányozták a lengyel, francia és brit hatóságok, sőt még az amerikai zsidó Joint Distribution Commitee (Egyesült Elosztási Bizottság) is, de a konfliktus kiéleződésével el kellett vetniük. *A németek az európai zsidók Palesztinába való telepítését végig határozottan ellenezték.* Már 1944 januárjában a britekkel való tárgyalás alatt a Német Külügyminisztérium megállapította, hogy ha a britek tényleg beleegyeznének, hogy befogadnak egy 5000 zsidóból álló konvojt, amelynek 85%-át gyermekek, és 15%-át őket kísérő felnőttek alkotnák, ez csak azzal a feltétellel valósulhatna meg, hogy végleg befogadják őket és megtiltják a későbbi kivándorlásukat Palesztinába.

„A Birodalmi Kormány nem vehet részt olyan manőverben, amely azt a célt szolgálja, hogy megengedjék a zsidóknak, hogy a nemes és bátor palesztin népet kiűzzék szülőföldjükről, Palesztinából. Ezek a tárgyalások csakis azzal a feltétellel folytatódhatnak, ha a Brit Kormány kijelenti, hogy kész a zsidókat befogadni Nagy-Britanniába és nem Palesztinába, és garantálja számukra az angliai végleges letelepedést”. (Von Thadden emlékeztetője, Német Külügyminisztérium, Belföldi II. Csoport, Berlin, 144. április 29. Ezt a dokumentumot az angolszász szövetségesek NG-1794 szám alatt katalogizálták, és Franciaországban másolatot készített róla *Henri Monneray*, a Nürnbergi Per francia vádhatóságának egykori segítője, a „La persécution des juifs dans les Pays de l’Est („A zsidók üldözése a keleti országokban”) című könyvében, dokumentumgyűjtemény, Párizs, a zsidó dokumentációs központ kiadványa, 1949. 169-170. o.)

1945. január 18-án *Heinrich Himmler* a svájci követtel, *Jean Marie Lusy*-vel való tárgyalás után a következőket írta egy személyes feljegyzésben (a svájci követ az amerikaiak felé közvetített):

„Újra, pontosabban kifejtettem neki a nézetemet [a zsidókról]. *Mi a zsidókat munkára fogtuk, beleértve természetesen a nehéz munkákat is, mint út- és csatorna-építés, bányász-munka, és ennek következtében magas volt a halálozási arányszám. Mivel tárgyalások kezdődtek a zsidók helyzetének javításáról, átlagos munkára alkalmaztuk őket, noha természetesen a fegyverkezési iparban kellett dolgozniuk, a németekhez hasonlóan. Álláspontunk a zsidókérdéssel kapcsolatban: mi egyáltalán nem vagyunk érdekeltek Angliának és Amerikának a zsidókat érintő álláspontjában. Egy dolog világos: az* [első] *világháború utáni, több évtizedes tapasztalatunk alapján mi nem óhajtjuk jelenlétüket sem Németországban, sem a német élettérben, és e témával kapcsoltban nem megyünk bele semmilyen vitába. Ha az amerikaiak igényt tartanak rájuk, üdvözöljük ezt. Nem engedhető meg, hogy a zsidók, akiket mi kiengedünk Svájcon keresztül, valaha is Palesztinába kerüljenek. Mi tudjuk, hogy az arabok éppen annyira elvetik a zsidókat, mint a németek, és mi nem engedjük meg azt a helytelenséget, hogy még több zsidót küldjenek ahhoz a szegény néphez, amelyet már meggyötörtek a zsidók”.* (Eredeti dokumentum, Himmler saját kezű feljegyzései, Werner Maser által reprodukálva, a „Nürnberg, Tribunal des Sieger” című könyvében, Dr. Ömer Knaur, München-Zürich, 1979. 262-263. o.).

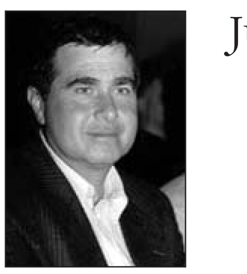
Adolf Hitler és Hajj Amin Al Husseini, jeruzsálemi főmufti egyfelől a britek, másfelől a szovjet kommunizmus elleni közös harcukban szövetségesek voltak. Olyan SS-alakulatok, mint a „Hanschar” (görbe élű hosszú kard) és a „Szkander bég” hadosztályok, részben vagy egészben moszlimokból álltak, és Európa különböző pontjain (Franciaországtól kezdve) csatlakoztak arabok a német ügyhöz. Irakban Rashid Ali, és Indiában Subhas Csandra Bose, az Indiai Nemzeti Hadsereg létrehozója is részt vett Németország oldalán a britek elleni harcban.

Napjainkban a zsidó és cionista propaganda be akarja szennyezni ezeknek az embereknek a nevét, mint ahogy beszennyezi a világ többi részét. Ez a propaganda vádolja a szövetségeseket, hogy közömbösök maradtak a zsidók szerencsétlen sorsa iránt. Megrója a semleges országokat, hogy nem vettek részt a Németország elleni keresztes háborúban. Vádolja a Vatikánt. Vádolja a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságát. Vádolja azokat a zsidókat, akik a háború alatt a „Zsidó Tanácshoz” tartoztak és kapcsolatot tartottak a németekkel. Vádolja a Stern Csoport cionistáit, akik 1941-ben katonai szövetséget ajánlottak fel Németországnak a britekkel szemben. Megrója mindazokat a cionistákat, akik korábban letelepedtek Palesztinában, a sajtójukkal együtt, mivel a háború alatt kétkedéssel fogadták a zsidók a Babi Jarban és másutt végbement tömegek lemészárlásával kapcsolatos szóbeszédeket, vagy a gázkamrákkal kapcsolatos híreket. Vádolja csaknem az egész világot.

Legfőbb ideje, hogy véget vessünk a vádaskodás ezen áradatának, amely a „holocaust” mítoszából származik. Az 1980-as évek óta jelentős történészek és más szerzők, akik néhányan zsidó származásúak, végre tudatára ébredtek a revizionista érvelés megalapozottságának, és ennek következtében megszűntek hinni a „holocaust”-tanban, a „gázkamrákkal” kapcsolatos hamisításban, annak állítólagos „hatmillió áldozatával” együtt. Ezzel párhuzamosan a cionizmus rangidős képviselői lassanként arra kezdenek késztetést érezni, hogy szakítsanak a „Nagyobb Izrael” utópiájába vetett hitükkel. Ez a két hit, ez a két mítosz, amely végeredményben egy és ugyanazon dologra vonatkozik, a történelem szemétdombjára fog kerülni.

Irán és annak elnöke, *Mahmud Ahmadinedzsád* e kettős mítosz elleni küzdelem élvonalához csatlakozott. **Nemcsak Palesztina és az arab-mohamedán közösség tartozik hálával nekik, hanem szemmel láthatóan csaknem az egész világ.**

(Ford.: Tudós-Takács János)

Jürgen Graf

A HOLOCAUST-REVIZIONIZMUS RÖVID TÖRTÉNELMI ÁTTEKINTÉSE

1950: Paul Rassinier, az egykori francia ellenálló és a buchenwaldi koncentrációs tábor egykori lakója közzéteszi a „Le Mensonge d’Ulysse” („Odüsszeusz hazugsága”) című könyvét, amelyben azt állítja, hogy Buchenwaldban nem voltak gázkamrák. Rassinier úgy gondolja, hogy némely más táborban kétségtelenül léteztek gázkamrák, de az elgázosított áldozatok száma viszonylag kicsi volt.

1964: Rassinier a „Le Drame des Juifs europeens” („Az európai zsidók drámája”) című művében a gázkamra- és zsidó megsemmisítési sztorit „minden idők leghátborzongatóbb hazugságának nevezi, és kimutatja a hatmilliós szám lehetetlenségét.

1967: Meghal Paul Rassinier, a revizionizmus atyja.

1972: Richard Harwood: „Did Six million really dia?” („Valóban hatmillió halt meg?”) Noha ez a nagysikerű brosúra nem tökéletes, számos kényszerítő érvet tartalmaz a hagyományos holocaust-sztori ellen.

1976: Arthur Butz: „The Hoax of the Twentieth Century” („A huszadik század megtévesztése”) Ez a könyv, amely nagy előrelépést jelez a revizionizmus irányában, klasszikussá fog válni, noha nem könnyű olvasmány. Butz, az elektromérnöki tudomány professzora ragyogóan bebizonyítja: lehetetlen, hogy a szövetségesek ne tudtak volna a tömeggyilkosságról a német befolyás alatt álló övezetben. Ha értesültek volna egy ilyen tömeges megsemmisítésről, reagáltak volna annak érdekében, hogy leállítsák. De nem tettek semmit sem, mivel tudták, hogy a zsidó szervezetek állításai csupán háborús propaganda szüleményei.

1978: Wilhelm Stäglich: „Der Auschwitz Mythos” („Az auschwitzi mítosz”). Stäglich, aki német bíró, mesterien elemzi az ortodox auschwitzi kártérítési igények alapját és bebizonyítja azok ürességét. Az utolsó fejezetben a hírhedt Auschwitz-pert boncolgatja, amelyet Frankfurtban tartottak 1963-tól 1965-ig, és kimutatja, hogy a német bírósági rendszer megszegte a törvényszéki etika összes normáit, annak érdekében, hogy „bizonyítsa” a zsidók állítólagos tömeges legyilkolását Auschwitzban.

1979: Robert Faurisson, francia revizionista professzor különféle cikkeket tesz közzé, amelyekben kimutatja az auschwitzi elgázosítási sztori technikai lehetetlenségeit. Ettől kezdve a revizionista kutatás a technikai szempontokra helyezi a hangsúlyt.

1980: Serege Thion francia revizionista közzéteszi a „Verite historique ou verite politikque? („Történelmi igazság vagy politikai igazság?”) című, nagyon fontos könyvét a revizionizmusról és a Faurisson-ügyről.

1982: Faurisson: „Response a Pierre Vidal-Naquet” („Válasz Pierre Vidal-Naquet-nek”). Faurisson, a francia zsidó tudós, Pierre Vidal-Naquet tisztán érzelmi antirevizionista ömlengésére válaszolva, kimutatja, hogy a revizionizmus ellenségeinek nincsenek komoly érveik.

1983: Walter Senning német-amerikai revizionista közzéteszi a „The Dissolution of Eastern European Jewry” („A kelet-európai zsidóság felbomlása”) című művét, amely kizárólag zsidó és angolszász forrásokon alapul, és mindeddig a legkomolyabb vizsgálata a második világháború alatti zsidó népesség veszteségeinek. Sanning arra a következtetésre jut, hogy mintegy 1,3 millió zsidó halt meg a háború alatt, de ennek a veszteségnek kevesebb, mint a fele tulajdonítható a német politikának; a zsidó háborús áldozatok több mint a fele úgy halt meg, mint katona a fronton vagy a szovjet deportálások során.

1984: Terroristák felgyújtják Kaliforniában az Institute for Historical Review épületét.

1985: Az első Zündel-per a kanadai Torontóban. Ernst Zündel német állampolgárt a „Did Six million really die?” című Harwood-pamflet terjesztéséért állítják bíróság elé. Mivel Kanadában nincs anti-revizionista törvény, a bíróság egy homályos angol középkori törvényt alkalmaz, amely megtiltja „hamis hírek terjesztését”. Noha Zündelt 15 hónapi börtönre ítélik, a per katasztrófa a holocaust-sztori hívei számára, mivel különféle első osztályú szakértők adhatják elő érveiket a zsidók állítólagos megsemmisítése ellen. Zündel ügyvédje, Douglas Christie könyörtelen keresztkérdéseknek veti alá a vád két sztár-tanúját: Raul Hilberg professzort és az egykori auschwitzi foglyot, Rudolf Vrba-t. Hilberg reménytelenül hozzá nem értőnek mutatkozik, míg Vrba leleplezódik, mint arcátlan hazudozó.

1986: A „Rouqes affair” Franciaországban. Henri Roques közzéteszi doktori disszertációját a Gerstein-jelentéséről. Kurt Gerstein SS tiszt „vallomásait” tekintették a legjobb bizonyítéknak a belzeci táborban lévő embergyilkoló gázkamrák létezése mellett. Roques kimutatja a disszertációjában, hogy ennek a jelentésnek nem kevesebb, mint hat változata van, és ezek mindegyike tele van képtelenségekkel. A média fékevesztett mocskolódó gyűlölet-kampányba kezd a nantes-i egyetem ellen, amely elfogadta Roques disszertációját. Zsidó szervezetek és Izrael tiltakozásait követően végül Roques-t megfosztották a doktori címétől. Svájcban Mariette Paschoud tanítónő, aki támogatta Roques-t, ▶

▶ elveszti állását egy média-mocskolódási kampány után.

1988: A második Zündel-per Torontóban. Zündel büntetését 9 hónapra mérsékelik (négy évvel később, 1992-ben felmentette a Kanadai Legfelsőbb Bíróság, és a törvényt, amely elítélésül szolgált, alkotmányellenesnek nyilvánították). A per alatt az USA kivégzési szakértője Fred Leuchter, aki a bűnözők kivégzésére egyes amerikai államokban használt gázkamrákat tervezte, elutazik Lengyelországba segítőinek egy kis csoportjával, megtekinti a „gázkamrákat" Auschwitz I-ben, Auschwitz-Birkenauban és Majdanekben. Későbbi jelentésében azt a következtetést vonja le, hogy ezek a termek technikai és kémiai okok miatt nem szolgálhattak embergyilkoló gázkamrákként. A Leuchter-jelentés a tagadhatatlan tévedések ellenére megsemmisítő csapást mér a holocaust-sztorira, mivel nagymértékben fokozza a revizionizmus népszerűségét és Leuchter megállapításait később Germar Rudolf megerősítette egy sokkal tudományosabb kutatás keretében.

1990: Franciaország törvénybe iktatja a botrányos Gayssot-törvényt a revizionizmus ellen. Ez a törvény megtiltja a kétségbevonását bármely „emberiség elleni bűntettnek" amelyet, mint ilyet a Nürnbergi Per határozott meg. A revizionisták üldözésének alapjául szolgál Franciaországban.

1993: Germar Rudolf szakértői véleményének első változata az auschwitzi állítólagos gázkamrákról. Ebben a mesteri tanulmányban Rudolf bebizonyítja, hogy a „gázkamrák" sohasem voltak kitéve szándékosan zsidók kiirtására használt rovarölő Zyklon-B hatásának.

Jean-Claude Pressac francia történész közzéteszi a „Les crematoires d'Auschwitz („Auschwitz krematóriumai") című művét, amelyet a média úgy üdvözöl, mint a revizionizmus végleges elutasítását. De mivel Pressac legcsekélyebb dokumentatív bizonyítékot sem képes felhozni az embergyilkoló gázkamrák létezése mellett, a könyve csak alátámasztja a holocaust-sztori ürességét – függetlenül attól a ténytől, hogy Pressac számos meglepő engedményt tesz a revizionistáknak.

1994: Germar Rudolf, abban a hiú reményben, hogy az „Ernst Gauss" írói álnév választásával megvédi magát a jogi üldözéstől, kiadja a „Grundlagen zur Zeitgeschichte" („A kortárs történelem alapjai") című művét. A tudományos antológia egy sor tanulmányt tartalmaz, amelyeket különböző revizionista tudósok írtak a holocaust különféle vonatkozásairól. A könyvet nyomban betiltották Németországban, és Rudolf külföldre távozik, hogy elkerülje a börtönt.

Még a Grundlagen megjelenése előtt a német rezsim, a revizionizmus egyre növekvő befolyására reagálva drasztikusan szigorú formában fogalmazza meg az anti-revizionista törvényt.

Pierre Marais: „Les camions a gas en question" („A kérdéses gáz-teherautók"). A francia autó-tervező Marais kiváló tanulmányában bebizonyítja, hogy az „embergyilkoló gáz-teherautók", amelyeket a németek állítólag a zsidók meggyilkolására használtak Chelmnoban és Oroszországban, sohasem léteztek.

Jürgen Graf: „Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust" („A holocaust tetteseinek vallomásai és szemtanúi"). Az állítólagos auschwitzi gázkamrákról a szemtanúi beszámolók első gyűjteménye feltárja a képtelenségét ezeknek a beszámolóknak.

1995: Az „anti-rasszista törvényt", amelynek fő célja az, hogy eszköz legyen a revizionizmus elnyomására, törvénykönyvbe iktatják Svájcban.

Carlo Mattogno, Robert Faurisson, Serge Thion és Germar Rudolf részletesen cáfolják Pressac „Les Crematoires d' Auschwitz" című könyvét, amely az utolsó komoly kísérlet az auschwitzi gázkamrák létezésének igazolására. Pressac cáfolatának címe: „Auschwitz. Nackte Fakten" („Auschwitz. A meztelen tények.")

1996: A Garaudy-ügy Franciaországban. Roger Garaudy, a világhírű francia filozófus, aki korábban mohamedán hitre tért, óvatosan támogatja a holocaust-revizionizmust a „Les mythes fondateurs de la politique israelienne" („Az izraeli politika alapvető mítoszai"). A Garaudy-ügy viszályt keltett a francia zsidók és a fényes sikerrel előretörő revizionisták között, noha a könyv revizionista fejezete meglehetősen mérsékelt.

Germar Rudolf angliai számkivetéséből beindítja a „Vierteljahreshefte für freie Geschitsforschung" című, magas színvonalú revizionista folyóiratot.

Jacques Baynac, anti-revizionista francia történész a Le Nouveau Cotidien című svájci újságban közölt két hosszú cikkben beismeri, hogy nincsenek bizonyítékok a náci gázkamrák létezése mellett.

1998: Jürgen Graf – Carlo Mattogno: „KL. Majdanek. Eine historische und technische Studie" („A majdaneki koncentrációs tábor. Történelmi és technikai vizsgálat.") A majdeneki koncentrációs táborról szóló eme első tudományos könyv bebizonyítja, hogy nem voltak embergyilkoló gázkamrák ebben a táborban, a zsidó foglyok tömeges agyonlövése nem történt meg, és mintegy 42 500-an haltak meg Majdenekben.

2000: A Grundlagen kibővített és korszerűsített változata, amelyet Germar Rudolf „Dissecting the Holocaust" („A holocaust boncolása") címmel jelentetett meg.

David Irving revizionista történész Londonban elveszti perét Deborah Lipstadt zsidó anti-revizionista írónő ellen, akit beperelt rágalmazásért.

Rischard Krege ausztrál mérnök nagyszabású radarvizsgálatot végez Belzec-ben és Treblinkában. Az eredmények, amelyek bizonyítják, hogy nem léteznek az állítólagos hatalmas tömegsírok e két táborban, közzé lettek téve 2001-ben. Ezek megadják a kegyelemdöfést a belzeci és treblinkai csalásnak.

ADOLF HITLER – A NOBEL-DÍJRA FIGYELEMBE NEM VETT JELÖLT

Ha valaki rászolgált a Nobel Béke-díjra, az Adolf Hitler volt. *Hitler nem akart háborút. A második világháborút rákényszerítették Németországra. Lengyelországot Sir Howard William Kennard brit követ és Leon Noel francia követ ígéreteivel felbátorították, hogy támadja meg Németországot. Azt a feltétel nélküli ígéretet tették, hogy Anglia és Franciaország azonnal a segítségére sietnek, ha arra szüksége van Németországgal való háborúja esetén; ezért nem számít, hogy Lengyelország mivel provokálja ki Németország támadását, Lengyelország biztosítékot kapott Angliától és Franciaországtól. E garancia birtokában Lengyelország kegyetlen tevékenységbe kezdett. Ráadásul Kennard és Noel abba a gondolatba ringatta Lengyelországot, hogy nagyhatalom. Ahogy a kínai közmondás tartja: „Hízelgéssel rá lehet venni egy embert, hogy ugorjon le a tetőről." Azoknak a lengyel vezetőknek az erőfeszítéseit szabotálták, akik baráti politikát akartak Németországgal. (A szerk.)*

Lengyelország mérte az első csapást, és Hitler az 1939. szeptember 1-i beszédében a Reichstag-ban kijelentette: „Ma hajnal óta visszalövünk." A „visszalövünk" nem egy agresszor megállapítása. Donald Day azt mondta, amikor Hitler megindította a támadást Lengyelország pontosan azt kapta, amit megérdemelt. Lengyelországot a közvetlen szomszédai közül senki sem sajnálta. Lengyelország terror-politikát folytatott. Azokkal a népi németekkel, akik azon a német földön éltek, amelyet a Versailles-i Békeszerződés az első világháború végén Lengyelországnak adott, olyan rosszul bántak, hogy közülük 2 millióan elhagyták azt a területet: Németországba és máshová költöztek. Olyan területről űzték ki őket, amely hazájuk volt jóval az első világháború előtt. Leon Degrelle, aki fiatal belga politikai vezér volt az 1930-as években és később Hitler legkeményebb harcos egységéhez, a Waffen SS-hez csatlakozott 400 000 másik nem-német európai önkéntessel együtt, ezt mondja: *„A második világháború bűnei között sohasem lehet hallani arról a nagyarányú tömeggyilkosságról, amely Lengyelországban ment végbe közvetlenül a háború előtt. A sajtó által felbőszített tömeg a legborzalmasabb módon a német férfiak, nők és gyermekek ezreit mészárolta le. Hitler elhatározta, hogy véget vet a mészárlásnak és sürgősen a segítségükre siet."*

Fiatal német fiúkat kasztráltak a lengyelek, amikor elfogták őket.

William Joyce, akit Lord Haw Haw gúnynéven emlegetett a brit propaganda, német állampolgár lett és hivatásszerűen kiállt a német ügy mellett. Így jellemezte azon németeknek a körülményeit, akik Lengyelországban éltek a Versaillesi Szerződés következtében:

„Bromberg utcáin úgy vadásztak német férfiakra és nőkre, mint a vadállatokra. Elfogásuk után a lengyel tömeg megcsonkította és darabokra tépte őket… Minden nap fokozódott az öldöklés… Németek ezrei menekültek lengyelországi otthonukból semmi többel, mint a ruhájukkal, amit viseltek. Ezenkívül kétségtelen volt, hogy a lengyel hadsereg terveket készített a danzigi tömegmészárlásra… Augusztus 25.–augusztus 31. között a német polgári lakosság elleni számtalan támadáson kívül 44, hivatalosan teljes mértékben jóváhagyott erőszakos fegyveres akció történt német hivatalos személyek, illetve a német tulajdon ellen. Ezek az incidensek egyrészt a határon, másrészt német területen történtek. [Augusztus 31-én] éjjel lengyel banditáknak egy csoportja ténylegesen megszállta Gleiwitzben a Német Rádióadó épületét. Ekkor világossá vált, hogy ha a német csapatok nem vonulnak be azonnal, egyetlen német férfi, nő vagy gyermek ésszerűen nem várhatja, hogy elkerüli az üldözést és mészárlást."

A német nép elleni brutális lengyel akciók miatt Hitler 1939. augusztus 25-én kijelentette *Sir Nevile Handerson* brit követnek: *„Lengyelország provokációi elviselhetetlenné váltak."* Így Lengyelország mérte az első csapást, nem Németország. Az első csapás fontos volt az USA számára a Japánnal vívott háborújában. Ez adta az USA-nak a jogot és az igazolást arra, hogy bármit megtehet, ami szükséges Japán legyőzéséhez. De Németországnak nem volt meg ez a joga Lengyelországgal szemben, még akkor sem, miután Lengyelország mérte az első csapást. Melyik méltányosan gondolkodó ember, ha ismeri a lengyel helyzettel kapcsolatos valódi tényeket, okolhatja Hitlert a Lengyelország elleni megtorló támadása miatt? Ha volt valaha nép, amely megérdemelte a sorsát, akkor Lengyelország pontosan azt érdemelte, amit Németország viszonzásul neki adott. De Hitler még azt sem akarta megtenni, aminek megtevésére kényszerült. Alighogy védeni kezdte a német népet Lengyelország határain belül, kész volt leállítani minden ellenségeskedést és béketárgyalásokat kezdeni. Sturdza herceg írja:

„Csupán néhány órával a Németország és Lengyelország közötti ellenségeskedés kitörése után Mussolini, megújítva a béke érdekében tett erőfeszítéseit, az összes érdekelt hatalmaknak az ellenségeskedés azonnali felfüggesztését és egy konferencia azonnali összehívását javasolta a nagyhatalmak között, amelyen Lengyelország is részt vehetne. Mussolini javaslatait késlekedés nélkül minden érdekelt kormány elfogadta, Nagy-Britannia kivételével."

Mielőtt a háború kitört, a berlini angol követ, Sir Nevil Henderson 1939. augusztus 30-án a Németország által javasolt tárgyalási alapról szóló végső jelentésében ezt mondta: *„Ezek a javaslatok általában nem túl ésszerűtlenek."*

Még *Pierre* és *Renee Gosset* is, a maguk „Hitler" című, elvakultan német-ellenes könyvükben kijelentik: *„Ez rendkívül mértéktartó javaslat volt, valójában olyan ajánlat, amelyet a szövetségesek egyetlen államférfia sem vethetett el jóhiszeműen."*

Már 1941 januárjában Hitler rendkívüli erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy békeegyezményt köthessen Angliával. Nagylelkű feltételeket ajánlott fel

Angliának. Felkínálta, hogy ha Nagy-Britannia semleges magatartást tanúsít a jövőben, visszavonul egész Franciaországból, elhagyja Hollandiát és Belgiumot… kiüríti Norvégiát és Dániát, és támogatja a brit és francia ipart azzal, hogy megvásárolja a termékeiket. Javaslatának számos más kedvező pontja volt Anglia és Nyugat-Európa számára. De Anglia vezetői nem akartak békét. Ők háborút akartak. Nem ők ünnepelték a hadüzenetüket kacagással, tréfálással és sörivással?

Hitler hagyta a briteket elmenekülni Dunerque-ben. Nem akart harcolni Angliával. Blumentritt német tábornok ismerteti, hogy miért engedte Hitler az angolokat elmenekülni:

„Ő [Hitler] meglepett minket azzal, hogy csodálattal beszélt az Angol Birodalomról, létének szükségességéről, és arról a civilizációról, amelyet a britek adtak a világnak. Vállat vonva megjegyezte, hogy a Birodalom olyan eszközökkel lett létrehozva, amik gyakran kíméletlenek voltak, de 'ahol gyalulnak, ott a forgácsok hullanak'. A Brit Birodalmat a Katolikus Egyházhoz hasonlította – azt mondta, hogy mindkettő a stabilitás lényeges eleme a világban. Azt mondta: Angliától csak annyit akar, hogy ismerje el Németország szerepét a kontinensen. Németország elvesztett gyarmatainak visszatérése kívánatos lenne, de nem lényeges, és még fel is kínálna Angliának katonai segítséget, ha Anglia bárhol, bármilyen nehézségbe keveredne.”

Blumentritt közlése nem egyedüli tudósítás Hitler reményéről, hogy békében és barátságban élhet Angliával.

Sven Hedin, a hírneves svéd kutató megfigyelte Hitler megdöbbenését amiatt, hogy Nagy-Britannia elutasította az ő békeajánlatát: Hitler „úgy érezte, hogy ő ismételten kinyújtotta a béke és barátság jobbját a britek felé, és azok válaszként minden alkalommal „pofonvágták”. Hozzáfűzte: *„A Brit Birodalom életben maradása Németország érdeke is, mert ha Nagy-Britannia elveszíti Indiát, ebből semmi hasznunk nem származik.” Harry Elmer Barnes* szerint Hitler azért vesztette el a háborút, mert túlságosan jó volt.

Miközben Hitler diabolizálásának elméletét általánosan elfogadják, vannak nagyon jól informált személyek, akik azt állítják, hogy önmagának és Németországnak azzal okozta a pusztulását, hogy túlságosan nemes lelkű és becsületes volt, nem pedig túl kemény és könyörtelen. A következő megfontolásokra mutatnak rá: 1939. augusztus 25-én őszinte, nagylelkű békeajánlatot tett Nagy-Britanniának; engedte elmenekülni a briteket Dunkerque-ben, hogy bátorítsa Nagy-Britanniát a békekötésre, aminek az ára számára később az észak-afrikai háború lett; elmulasztotta megszállni egész Franciaországot, elfoglalni azonnal Észak-Afrikát és nem osztotta fel a Brit Birodalmat; azért vesztette el az Angliai Csatát mert nem hagyta jóvá a katonai barbarizmusnak azt a vadságát, amely oly nagy szerepet játszott a szövetségesek győzelmében; későbbre halasztotta az Oroszország elleni támadását és bőkezű engedményeket tett Molotovnak 1940 novemberében, hogy fenntartsa a békét Németország és Oroszország között; azért vesztette el a háborút Oroszországgal szemben, mert elhalasztotta az inváziót annak érdekében, hogy kisegítse Mussolinit a Görögország elleni ostoba háborúba és hadat üzent az USA-nak, hogy megtartsa adott szavát Japánnal szemben, amely sokkal korábban világossá tette, hogy nem szolgált rá ilyen előzékenységre és hűségre.

David Irving részletes beszámolója Hitler Nagy-Britannia iránti szeretetéről megerősíti azt, amit másoknak ki kellett mondani: Hitler vágya az volt, hogy semmilyen kárt ne okozzon Angliának:

„Hitler 20 éven át a Nagy-Britanniával való szövetségéről álmodott. Már jócskán benne volt a háborúban, és még mindig belekapaszkodott az álomba egy szerelmes hiábavaló, szinte nevetséges makacsságával, aki nem hajlandó elismerni, hogy az érzései viszonzatlanok. Ahogy Quislingnek mondta 1940. augusztus 18-án: 'Miután az egyik javaslatot a másik után tettem a briteknek Európa újjászervezéséről, most azon kapom rajta magamat, hogy ezt a háborút akaratom ellenére Nagy-Britannia ellen kell vívnom…'”

Ez volt a dilemma, amellyel Hitler szembesült ezen a nyáron. Habozott, hogy betörjön-e Nagy-Britanniába. Végzetes következménnyel járt, hogy megkötötte a Luftwaffe kezét és hadbírósági büntetés terhe alatt megtiltott minden támadást London ellen; London megsemmisítő szőnyegbombázását, amelyre stratégiai tanácsadói, Raeder, Jodl és Jeschonek valamennyien ösztökélték, különféle megfoghatatlan okok miatt megvétózta. Noha utasította vezérkarát, hogy vizsgáljanak meg minden perifériális brit hadállást – Gibraltárt, Egyiptomot, a Szuezi Csatornát –, hogy mennyire sebezhetők egy támadás által, a brit Birodalom szívének lehetővé tette, hogy továbbra is verjen, sértetlen legyen egészen addig, amikor már túl késő volt. Ezekben a hónapokban egyik adjutánsa véletlenül meghallotta, hogy Hitler indulatosan ezt kiáltotta a kancellária egyik telefonjába: *„Nekünk nem az a feladatunk, hogy leromboljuk Nagy-Britanniát! Mi teljesen alkalmatlanok vagyunk arra, hogy átvegyük az ő küldetését”*, értve ezt a Birodalomra; majd e Birodalom összeomlásának „pusztító hatású következményeiről” beszélt.

Hitler 1940. március 2-án azt mondta Summer Welles államtitkárnak, hogy 1) sokáig a leszerelés híve volt, de nem kapott bátorítást Angliától és Franciaországtól; 2) ő a nemzetközi szabadkereskedelem híve; 3) Németországnak nem volt más célja, mint visszaszerezni „a német népnek azokat a területeket, amelyek történelmileg jogosan őt illetik”; 4) nem akart hatalmat gyakorolni nem-német népek fölött, és nem akarta csorbítani függetlenségüket; és 5) vissza akarta szerezni a gyarmatokat, amelyeket elraboltak Németországtól Versailles-ban.

Churchill háborút akart. Háborús bűnös volt. Nem akart békét. A háborút a lehető leghosszabb ideig folytatni akarta.

1944. január 1-én Sztálinhoz intézett levelében ezt írta: *„Mi sohasem gondoltunk békére, még abban az évében sem, amikor teljesen el voltunk szigetelve és békét köthettünk volna a Brit Birodalom jelentős károsodása nélkül, nagymértékben az Önök kárára. Miért gondolnánk arra most, amikor a győzelem mindhármunkhoz közel van?”* Ezzel még Churchill is megvallja, hogy Hitler sohasem akart háborút Angliával.

Churchill 1943 júliusában a Guidhallban elmondott beszédében teljesen nyíltan kijelentette: *„Szabad akaratunkból léptünk be a háborúba, anélkül, hogy közvetlenül megtámadtak volna minket.”*

Churchill már 1936-ban azt akarta, hogy Anglia háborúskodjék Németországgal.

Roosevelt háborús bűnös volt. Háborút akart és azt akarta, hogy a második világháború a lehető leghosszabb ideig tartson.

Hitler és a német nép nem akart háborút, de Roosevelt háborút akart. Azon fáradozott, hogy a második világháború kezdődjék meg. A háborút politikai okok miatt óhajtotta. Jesse Jones, aki Roosevelt kormányának tagja volt 5 éven keresztül, kijelenti: „Tekintet nélkül az ő gyakran ismételt mondására: 'gyűlölöm a háborút', *mindent elkövetett, hogy az USA belépjen a háborúba, mert ez biztosíthatott számára harmadik elnökségi ciklust.”*

Miközben az elnök azt ismételgette, hogy ő nem akar háborút és nincs szándékában expedíciós hadsereget küldeni Európába, a Haditengerészet és a Védelemi Minisztérium militáns urai, Knox és Stimson beszédeikben elítélték a semlegességi törvényt és azt sürgették, hogy Amerika avatkozzék be az atlanti csatába. A kormány tagjaiként akaratukat nem tudták volna érvényesíteni az elnök hozzájárulása nélkül.

Amikor a sajtó idézte *Frank Knox* mondását: *„az egyedüli remény a békére az USA számára Németország szétzúzása lenne”*, az elnök nem tett neki szemrehányást.

Dr. Milton Eisenhower, Eisenhower tábornok testvére ezt mondta: *„Roosevelt elnök azért találta szükségesnek, hogy belevigye az országot a második világháborúba, hogy megmentse a szociálpolitikáját.”*

Clare Booth-Luce sok embert sokkolt a Republikánus Párt Kongresszusán 1944-ben azzal a kijelentésével, hogy Roosevelt **„belehazudott minket** [az USA-t] **a háborúba”.** Mindazonáltal, miután bebizonyosodott, hogy ez a kijelentés pontos, a Roosevelt-követők megszűntek tagadni, hanem magasztalták az elnököt, azt állítván, hogy „kénytelen volt hazudni”, hogy megmentse az országot, Angliát és „a világot”.

A republikánus *Hamilton Fish* mondta el az első beszédet 1941. december 8-án a Kongresszusban, amelyben hadüzenetet kért Japán ellen. Az „FDR: The Other Side of the Coin” („Franklin Delano Roosevelt: az érem másik oldala”) című könyvében azt írja, hogy most szégyenkezik e beszéd miatt, és ha tudta volna, hogy Roosevelt provokálta Japánt a támadásra, sohasem kért volna hadüzenetet. Fish szerint Roosevelt volt a fő zsarátnok, amely meggyújtotta a háború gyújtózsinórját Európában és a Csendes-óceánon.

Roosevelt valódi politikájára akkor derült fény, amikor a németek számára lehetővé vált átvizsgálni a lengyel dokumentumokat, és megtalálták a varsói levéltárban a washingtoni és párizsi lengyel követ jelentéseit, amelyek feltárták Roosevelt erőfeszítéseit annak érdekében, hogy Franciaországot és Angliát háborúra ösztökélje. 1938 novemberében *William C. Bullit*, az elnök személyes barátja és párizsi követ, jelezte a lengyeleknek: az elnök vágya, hogy „Németország *és Oroszország között összecsapásra kerüljön sor, aminek következtében a demokratikus nemzetek támadást intéznek majd Németország ellen, és alávetettségre kényszerítik”*. 1939 tavaszán Bullit idézte Roosevelt elhatározását, miszerint *„nem vesz részt kezdettől fogva a háborúban, de ott lesz a befejezésénél”*.

Oliver Lyttelon, a háború alatt termelést irányító személyiség, tagadhatatlanul pontos volt, amikor kijelentette: **„Amerika valójában sohasem volt semleges. Kétségtelen, hogy kikkel rokonszenvezett, és történelmi paródia lenne valaha is azt mondani, hogy az USA-t belekényszerítették a háborúba. Amerika oly mértékben provokálta a japánokat, hogy azok támadni kényszerültek.”**

Mielőtt az atombombákat ledobták, a japánok békekötésért folyamodtak, és MacArthur tárgyalásokat javasolt a japán ajánlatok alapján. De Roosevelt elhessegette ezt az indítványt ezzel a megjegyzéssel: *„MacArthur a mi legjobb tábornokunk és a leggyatrább politikusunk.”* Ezek a kijelentések elmondják a második világháború egész történetét kezdettől fogva a végéig. A háború azért kezdődött, hogy Roosevelt hivatalban maradjon, és engedték, hogy sokkal hosszabb ideig folyjék, mint szükséges – 1943-tól kezdve bármely nap befejeződhetett volna. Ugyanakkor az amerikai fiúk a második világháború végéig harcoltak, a vezető amerikai politikusok pedig politikai okokból mindent megtettek, amit megtehettek, hogy folytatódjék a konfliktus.

Hitlernek a többi néppel való kapcsolatait illetően egy célja volt: a béke. 1933. május 17-én a Reichstagban a szándékairól ezt mondotta:

„Németország tökéletesen kész felosztani egész katonai szervezetét és szétrombolni a nála maradt kevés számú fegyvert, ha a szomszéd országok ugyanazon alapossággal ugyanazt teszik. Németország teljesen kész lemondani mindenfajta támadó fegyverről, ha a felfegyverkezett nemzetek a maguk részéről megsemmisítik a maguk támadó fegyvereit meghatározott időn belül, és ha azok használatát nemzetközi egyezmény megtiltja. Németország bármikor kész lemondani a támadó fegyverekről, ha a világ többi része ugyanezt teszi. Németország kész csatlakozni bármilyen ünnepélyes megnemtámadási egyezményhez, mivel nem akar senkit sem megtámadni, csak a maga biztonságát óhajtja megszerezni.”

A „békeszerető demokráciák” egyike sem fordított figyelmet Hitler javaslatára. Az egyetlen ok, ami miatt Edward király nem maradhatott a brit trónon, az volt, hogy világossá tette: amíg ő a király, Anglia nem kezd háborút Németországgal.

Arról, hogy mit nyerhetne Németország a háború következményeiből, Hitler ezt mondta: *„Egy európai háború összes erőfeszítéseinek végét jelentené, még ha meg is nyernénk, mivel a Brit Birodalom eltűnése helyrehozhatatlan szerencsétlenség lenne.”* („Michael McLaughin: „For Those Who Cannot Speak” = „Azok helyett, akik nem beszélhetnek.”)

A fentiek alapján a dolgok tisztázása végett Hitlert posztumusz Nobel-díjjal kell jutalmazni. Nem ő volt az oka a második világháborúnak és nem akart semmilyen háborút. A béke embere volt és a békéért tevékenykedett minden módon, ahogy csak tudott.

Ifj. Alex S. Perry

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

ELHALLGATOTT TÖRTÉNELEM – JAPÁN BOMBÁZÁSA A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚBAN

William D. Leahy

„Az a véleményem, hogy ennek a barbár fegyvernek alkalmazása Hirosimában és Nagaszakiban nem volt lényeges segítség a Japán elleni háborúnkban. A Japánok már majdnem vereséget szenvedtek és készek voltak a fegyverletételre. ...Annak első alkalmazása során ... mi olyan etikai mércét alkalmaztunk, amely közös a sötét korszakok barbárainak mércéjével.”

William D. Leahy légi admirális
(kinevezve az Egyesült vezérkar főnökévé 1942. július 6-án.)

A második világháború utolsó hónapjai

A második világháború utolsó hónapjaiban LeMay vette át a fő légierő parancsnokságát Japán ellen és változtatott a légierő taktikáján. A nappali precíziós

bombázások helyett 325 B-29-es repülőgépen gyújtóbomba-nyalábokat helyeztetett el, és 1945. március 10-én megparancsolta, hogy ezek 5000-9000 láb magasságból bombázzák Tokiót.

Követve George C. Marshall tábornok 1941-es elgondolását, miszerint japán városok szegényebb területeit gyújtóbombával kell támadni, Le May bombázói 1945. március 9-ről 10-re virradó éjszaka Tokiót vették ostrom alá. A zsúfolásig telt faházakra 1665 tonna gyújtóbombát dobtak. Le May később úgy emlékezett, hogy néhány robbanó bombát kevertek hozzá a gyújtóbombákhoz, hogy demoralizálják a tűzoltókat (96 tűzoltóautó porrá égett, és 88 tűzoltó meghalt).

Az első éjjel okozott pusztítás katasztrofális volt: a légitámadás elhamvasztott a városból több, mint 16 négyzetmérföldet, és megölt 100 000 embert. A második világháború hivatalos légierő-története szerint „a háború során nem volt másik olyan légitámadás sem Japánban, sem Európában, amely ennyire pusztító lett volna életben és vagyonban”. Le May bombázói hónapokon át minden éjjel bombatámadást intéztek, irgalmatlanul folytatták gyújtóbomba-hadviselésüket – a lángok teljesen vagy részlegesen elpusztítottak 63 japán várost, meggyilkoltak fél millió embert és 8 milliót otthontalanná tettek.

„A japánok megölése abban az időben túlságosan nem zavart engem... Feltételezem, hogy ha elveszítjük a háborút, engem háborús bűnösként elítéltek volna... Minden katona gondol valamit annak erkölcsi vonatkozásairól, amit csinál. De minden háború erkölcstelen, és ha hagyják, hogy ez zavarja Önöket, akkor nem jó katonák.”

1945. májusában a Japánra ledobott bombák 75%-a gyújtóbomba volt. A Time magazin kedvelői ennek folytatására éreznek kedvet, akik kifejtik, hogy „**megfelelően lángra lobbantva a japán városok úgy fognak elégni, mint az őszi legyek**”. – Le May hadjárata mintegy 672 000 japán életét vette el. Az amerikaiak teljesen figyelmen kívül hagyták a császár jelentőségét, akit a japánok istenként tisztelnek.

A három fő háborús bűnös Jaltában

1945 áprilisában és májusában Japán a semleges Svédországon, és Portugálián keresztül három kísérletet tett a háború békés befejezésére. Április 7-én Mamoru Sigemicsu külügyminiszter találkozott Widon Bagge svéd követtel Tokióban, és megkérte, „puhatolja ki, hogy az USA és Nagy-Britannia milyen békefeltételekre gondol”. De hangsúlyozta, hogy, a feltétel nélküli megoldás elfogadhatatlan, és „a császár érinthetetlen”. Bagge átadta az üzenetet az USA-nak, de Stettinius külügyminiszter azt mondta a svédországi USA-követnek, hogy „ne mutasson érdeklődést és ne tegyen semmilyen kezdeményezést ebben az ügyben”. A hasonló japán békekísérletek Portugálián keresztül május 7-én, majd ismét Svédországon keresztül május 10-én hasonlóképpen eredménytelennek bizonyultak.

Tizenegy héttel később, május 23-án következett be a csendes-óceáni háború legnagyobb légitámadása, amikor 520 hatalmas B-29 négymotoros nehézbombázó 4500 tonna gyújtóbombát vetett a már összerombolt japán főváros központjára. A felrobbanó gyújtóbombák orkánszerű szelet keltve elpusztították Tokió üzleti központját és vasúti pályaudvarait és elhamvasztották a Ginza szórakoztató kerületet. Két nappal később, május 25-én 502 négymotoros nehézbombázó gép második hulláma alacsonyan repülve Tokió felett, mintegy 4500 tonna rombolóbombát vetett Tokióra. Ez a két B-29-es légitámadás együttvéve 56 négyzetmétert pusztított el a japán fővárosból.

„A gúlába rakott holttesteket teherautókon szállították el. Mindenütt érezhető volt a halál és füst bűze. Láttam az utcák kövezetén azokat a helyeket, ahol az emberek elevenen elégtek. Végre megértettem első kézből, mit jelent egy légitámadás. Émelyegve, rémülten fordultam vissza.”
Fussako Sasaki

Egy ENSZ-Projekt

1945 májusában a háború utáni stratégia tervezői, vagy ahogy ők szeretik nevezni magukat, a „Világegyetem Urai” összegyűltek San Francisco-ban az elegáns Palace Hotelben aláírni az ENSZ alapító okiratát. Több vezető személyiség visszavonult egy privát megbeszélésre a kerti teremben.

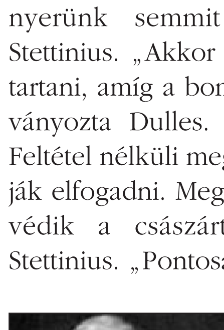
Stettinius azért hívta össze a találkozót, hogy megbeszéljenek egy sürgős témát: a japánok privát úton már békéért folyamodtak, ami súlyos válságot jelentett. Az atombomba csak további néhány hónap múlva lesz kész. „Már elvesztettük Németországot. **Ha Japán kilép a háborúból, nem lesz olyan élő népesség, amelyen kipróbálhatjuk a bombát” –** mondta Stettinius.

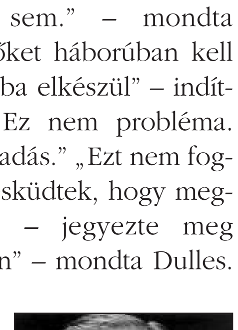
„De Külügyminiszter Úr, senki sem hagyhatja figyelmen kívül ennek a fegyvernek iszonyatos erejét” – jegyezte meg Alger Hiss. „Mindazonáltal” – válaszolta Stettinius – „a mi egész háború utáni programunk függ attól, hogy rettegésben tartjuk a világot az atombombával”. „A cél elérésére egy hatalmas tételre van szükségük. Mondjuk 1 milliós tételre” – fűzte hozzá John Foster Dulles. „Igen, mi egy milliós tételt remélünk Japánban. De ha ők leteszik a fegyvert, mi nem nyerünk semmit sem.” – mondta Stettinius. „Akkor őket háborúban kell tartani, amíg a bomba elkészül” – indítványozta Dulles. „Ez nem probléma. Feltétel nélküli megadás.” „Ezt nem fogják elfogadni. Megesküdtek, hogy megvédik a császárt” – jegyezte meg Stettinius. „Pontosan” – mondta Dulles.

Ifjabb Edward Stettinius külügyminiszter

Alger Hiss, akit elítéltek, mint kommunista és szovjet kémet

John Foster Dulles

Truman elnök

„Tartsuk Japánt háborúban további három hónapig és bevethetjük a bombát a városaikra. A háborút úgy fogjuk befejezni, hogy a világ, összes népe rettegni fog tőlünk és engedelmeskedni fog az akaratunknak.”

Hirosima

Eltekintve az ezzel kapcsolatos erkölcsi kérdésektől, katonailag szükség volt-e az atombombákra? Bármilyen racionális számítás szerint nem volt rájuk szükség. Japán már 1945 júniusában katonai vereséget szenvedett. Szinte semmi sem maradt az egykori hatalmas birodalmi hajóhadból, és a japán légierő csaknem teljesen megsemmisült. Az amerikai harci repülőgépek a csupán szimbolikus ellenállást leküzdve kényük-kedvük szerint csatangoltak az egész ország légterében, és az USA bombázó gépei folyamatosan zúdították a pusztítást a japán városokra, kőhalmazzá változtatva azokat.

„1945. augusztus 6. olyan nap, amelyet a japánok sohasem fognak elfelejteni. Ezen a napon dobták le a világ első atombombáját Hirosimára. A bombát délelőtt 8 óra, 15 perckor dobták le az *Enola Gay* nevű repülőgépről. A bomba 43 másodperccel később robbant, l900 láb magasságban a város felett. A bomba által kiváltott intenzív hő 7200-10 000 Fahrenheit fok között mozgott. Ezek azonnal meghaltak, gőzzé válva a perzselő hőtől. Mások borzalmasan eltorzultak, a végtagjaik leolvadtak a testükről és nagy csomókban lehámlott a bőrük. Az intenzív hő kiszakította a légnyomás hatására annak a néhány embernek a szemgolyóját, akik belebámultak a csodába.” „Nagy fekete legyek jelentek meg és megkíséreltek petéket elhelyezni az emberi testekre. A sebesültek olyan gyengék voltak, hogy nem tudták lesöpörni a legyeket, amelyek fészket raktak a kezükön és nyakukon. A végítélet napja volt ez” – mondta a túlélő Micsiko Watanabe. **„A szülők és gyermekek városszerte sebesülve vagy halottként fedezték fel egymást. Egy anya félőrülten kereste a gyermekét, nevén hívogatva. Végül megtalálta, a feje úgy nézett ki, mint egy főtt nyolclábú polip. Szemét félig lezárta, és a szája fehér, ráncos, dagadt volt.”**

„A szélvihar 12,500 TNT-vel volt egyenértékű. A jelenlegi mércék szerint a bomba kicsi volt és a jelenlegi arzenálban a pusztán taktikai fegyverek közé sorolnák. De még mindig elég nagy volt ahhoz, hogy a mintegy 340000 lakosú várost pokollá változtassa másodpercek alatt. A 76 000 épület közül csak 6000 maradt sértetlen; 48000 teljesen megsemmisült. A nap végére a halottak száma 100 000-re emelkedett, az év végére, pedig 140 000-re, a radioaktív sugárzás és egyéb komplikációk következtében.”

„Szememet gyorsan elárasztották a könnyek. Beszéltem magamhoz és ütögettem a számat, hogy ne tudjak kiabálni. Ha kiabáltam volna, elvesztettem volna a bátorságomat, hogy állva maradjak, dolgozzak, és Hirosima halottaival foglalkozzam.” *Dr. Shuntaro Hida*

Truman hazudik a világnak

Truman elnök állhatatosan védte az atombomba bevetését. Azt állítva, hogy az *'milliók életét mentette meg'*, mert elősegítette a háború gyors befejezését. Döntésének igazolására oly messzire ment, hogy kijelentette: „A világ meg fogja jegyezni, hogy az első atombombát Hirosimára, egy *katonai bázisra* dobtuk. Ez, azért történt így, mert ezen első támadás alkalmával el akartuk kerülni, amennyire lehetséges, civil emberek meggyilkolását.”

Ez abszurd kijelentés volt. Ténylegesen majdnem minden áldozat civil volt, és az USA Stratégiai Bombázó Szemléje (1946) hivatalos beszámolójában megállapította: „Hirosimát és Nagaszakit a tevékenységek és a népesség koncentrációja miatt választottuk célpontul.”

Nagasaki

Hirosimától eltérően Nagaszaki egy keskeny völgyszorosban fekszik, amelyet keletről és nyugatról hegyek szegé1yeznek. A bomba mintegy 500 méter magasban robbant a föld felett, és közvetlenül alatta egy iskolákkal, gyárakkal és privát házakkal zsúfolt peremváros volt. A rombolás sugara a megerősített vasbeton épületeket érintően 750 méter volt, nagyobb, mint Hirosimában, ahol a bomba által okozott légnyomás inkább vertikális volt. De a topográfia miatt (annak ellenére, hogy a második atombomba nagyobb erejű volt), Nagaszakiból csak 6,7 négyzetmérföldnyi terület vált hamuvá, szemben Hirosima elpusztult

13 négyzetmérföldjével. A város 51 000 épületének 22,7%-a teljesen lerombolódott, illetve leégett és 36,1%-a egyáltalán nem szenvedett károsodást.

Amikor az USA azzal volt elfoglalva, hogy Japánt tüzes pokollá változtassa, megfogalmazott olyan törvényeket is, amelyek alapján megítélték a háború tisztességes jellegét, és amelyeket alkalmazni fognak később a „háborús bűnösök” ezreinek elítélésére Tokió, Nürnberg kirakatperein és az „igazságszolgáltatás” más különböző bíróságain.

A Nemzetközi Katonai Törvényszék jellege
1945. augusztus 8.

a) Bűnök az emberiesség ellen: gyilkosság, megsemmisítés, rabszolgává tevés, deportálás és más embertelen akció, amelyeket a civil lakosság ellen a háború előtt vagy alatt elkövettek, illetve üldözések politikai, faji vagy vallási alapon a Törvényszék joghatóságához tartozó valamely bűncselekmény elkövetése során, vagy vele összefüggésben, akár megsértették, akár nem annak az országnak a törvényét, ahol elkövették.

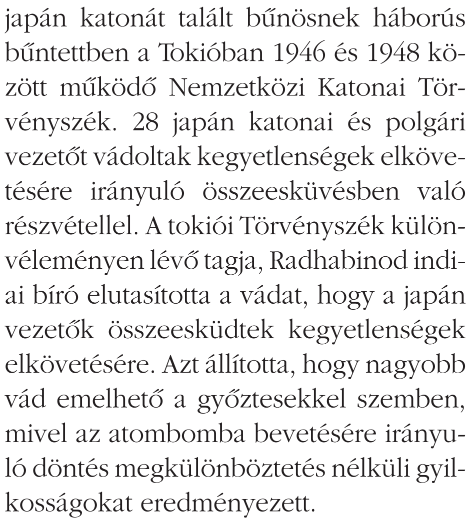
b) Háborús-bűnök: a háború törvényeinek vagy szokásainak megsértése. Ezek a törvénysértések magukban foglalják a következő bűnöket (de nem korlátozódnak azokra): a megszállt területen a civil lakosság legyilkolása megkínzása, deportálása rabszolga-munkára vagy bármilyen más célra; a hadifoglyoknak vagy a tengeren elfogott személyeknek legyilkolása, a velük való rossz bánásmód, a túszok legyilkolása, a köz-, vagy a magánvagyon fosztogatása, a városok vagy falvak indokolatlan lerombolása, amelyet a katonai szükségszerűség nem igazol.

A fenti bűnök bármelyikének elkövetésére irányuló közös terv vagy összeesküvés megfogalmazásának vagy kivitelezésének vezetői, szervezői, ösztönzői és bűntársai. Ezek felelősek minden cselekedetért, amelyeket, bármely személy az ilyen terv végrehajtása során elkövetett.

Nagyobb vád emelhető a győztesekkel szemben

Hirosima és Nagaszaki terrorbombázása után a győztes szövetséges hatalmak azonnal elkezdték bíróság elé állítani a japán tisztségviselőket a „háborús bűneikért”, 1945-től 1951-ig több ezer japán katonát talált bűnösnek háborús bűntettben a Tokióban 1946 és 1948 között működő Nemzetközi Katonai Törvényszék. 28 japán katonai és polgári vezetőt vádoltak kegyetlenségek elkövetésére irányuló összeesküvésben való részvétellel. A tokiói Törvényszék különvéleményen lévő tagja, Radhabinod indiai bíró elutasította a vádat, hogy a japán vezetők összeesküdtek kegyetlenségek elkövetésére. Azt állította, hogy nagyobb vád emelhető a győztesekkel szemben, mivel az atombomba bevetésére irányuló döntés megkülönböztetés nélküli gyilkosságokat eredményezett.

Az atombombák bevetésének egyik leghangosabb kritikusa Davis Lawrence volt, az US News and World Report alapítója és főszerkesztője. Számos vezércikket szignált, az elsőt 1945. augusztus l7-én. November 23-i cikkében ezt írta.

„Az igazság az, hogy, bűnösök vagyunk. A lelkiismeretünknek furdalnia kell minket, mint nemzetet. Egy borzalmas fegyvert használtunk megfullasztani és elhamvasztani több mint l00 000 férfit, nőt és gyermeket egyfajta szuper-halálos gázkamrában – és mindezt már egy megnyert háborúban, illetve egy olyan háborúban,

amelyről a légierőnk szóvivője azt mondja, hogy könnyen megnyertük volna atombomba nélkül is. Ezért bocsánatot kell kérnünk késedelem nélkül az egész világtól egyértelmű szavakkal az atombombával való visszaélésünkért.” David Lawrence elismert konzervatív, sikeres üzletember volt, aki az USA 11 elnökét közelről ismerte, és a Szabadság Rendjel-el 1970. április 22-én kitüntette Richard Nixon elnök.

Utószó

Napjainkban Japánban nagyon népszerű film a „Büszkeség, egy végzetes pillanat”, amely Hideki Tojo tábornok-miniszterelnököt kedvező színben ábrázolja. Hat társával együtt 1948-ban, mint háborús bűnöst felakasztották. A pere alatt az ügyvédei kijelentették a Távol-Keleti Nemzetközi Törvényszék előtt (a Nürnbergi Per ázsiai változata alkalmából), hogy Tojo „háborús bűnei” távolról sem közelíthetik meg az atombombák ledobását Hirosimában és Nagaszakiban. Az ügyészek azonnal tiltakoztak és cenzúrázták ezeket a megállapításokat. Ez volt az utolsó alkalom, amikor hivatalosan elismerték az atombombával elkövetett tömeggyilkosságot Japánban. A hivatalos japán személyeket ténylegesen megakadályozták minden erre vonatkozó állásfoglalástól, mivel az amerikai katonai megszállás, amely hivatalosan a Japánnal kötött 1952-es békeszerződéssel véget ért, csendben folytatódott. Jelenleg még mindig 49 000 amerikai katona állomásozik Japánban, a Hirosima és Nagaszaki elleni bűnökről nincs nyilvános vita.

Hideki Tojo

(AustraliaFreePress.org
Ford.: Tudós-Takács János)

Max Shpak

A NEO-KONZERVATÍV „ANTI-KOMMUNIZMUS" CSALÁSA

(A „jobboldal", „baloldal" irányításának ideológiája és a kapitalista jóléti állam trockizmus)

Az alábbi fontos cikk kifejti a trockista kommunizmus uralkodó szerepét a globális hatalomban. Trockisták irányítják a Demokrata Pártot az Új Baloldal által és a Republikánus Pártot a neo-konzervatívok által. A zsidó marxista Leon Trockij (1879–1940) (eredeti vezetékneve: Bronstein) úgy lépett a nyilvánosság elé a Szovjetunió alakulásának kezdetén, mint a mensevikek vezére. A Lenin és Sztálin által vezetett bolsevikek gyors forradalmat akartak, amelynek érdekében az orosz nemzsidók tömeges legyilkolása szükséges eszköz volt az egy országban (a Szovjetunióban) létrejött zsidó állam abszolút hatalmának konszolidálása végett. A mensevikek olyan forradalmat akartak, amelyet a nemzetközi zsidó hatalom fokozatos konszolidációja követ minden országban, amelynek érdekében a tömeggyilkosság öncél. A bolsevikok mintegy 80 millió oroszt gyilkoltak meg állami terrorral. A mensevikek talán 1 milliárd embert öltek meg a világméretű állandó háború által.

A baloldal nem-zsidó emberei között tevékenykedő trockistákat arról lehet felismerni, hogy azt állítják: a bolsevizmus nem tiszta formája a marxizmusnak, és az ellenségeiket, mint „fasisztákat" támadják. A jobboldaliak közötti trockistákat zsidóimádatukról lehet azonosítani arról, hogy Izrael zsidó államát mindenek fölé helyezik. A trockisták mindkét csoportja a marxi „történelem végét", vagyis a civilizált emberiség végét igényli. (A szerk.)

A neo-konzervatívok és az apologétáik azt akarnák a nagyközönséggel elhitetni, hogy a neokonok korábban, olyan baloldaliak voltak, akik jobb belátásra tértek, és odáig jutottak, hogy elvetették a liberális, illetve a marxista ideológiát meggyőződésből és elvileg. Ez a hivatalos vonal sajnálatos módon elfogadott bölcsességgé vált, kétségtelenül az arra irányuló neokon törekvéseket tükrözve, hogy elrejtsék azt a tényt, hogy az ő átalakulásuknak sem a motívuma, sem a megtörténte nem volt őszinte.

Annak érdekében, hogy megérthessük az igazi cselekvési tervüket, ami a neo-konzervativizmust nagyrészt ösztönözte, és folyamatosan ösztönzi, vissza kell tekintenünk a mozgalom kezdetére és a vezetőinek kulturális hátterére.

Vitathatatlan tény, hogy a neo-konzervativizmus kezdeti szellemi nagyságai közül sokan korábban marxisták voltak (közülük a leghíresebb az 1940-es években Irving Kristol, újabb híres példa David Horowitz), és a neo-konzervativizmusnak (mint magának a marxizmusnak) mind a kezdete, mind a folytatódása nagyrészt zsidó intellektuális jelenség. A XX. század elején a marxizmus aránytalanul sok zsidó hívet vonzott magához, számos kézenfekvő okból. A vonzerőnek számos összetett pszichológiai és szociális oka van, és mind főleg abból a tényből ered, hogy a marxista nemzetköziség olyan ideológia, amely természeténél fogva követőket a gyökértelen, vallástalan városi intelligencia köréből talál.

Mindazonáltal ezen elemzés céljai szempontjából fontosabbak a bolsevizmus iránti zsidó rokonszenvnek a gyakorlati okai. Az európai és amerikai zsidók egyformán mélyen gyökerező gyűlölettel viseltettek az európai kontinens a hagyományos rezsimjei és vallásai iránt, különösen a cári Oroszországgal és a különböző kelet-európai népekkel szemben, a (valódi és képzelt) „üldözés" és „pogromok" miatt, amik ott előfordultak. Így, amikor a bolsevikok megdöntötték a cárt, megsemmisítették a gyűlölt ortodox egyházat, tehetetlenné tették a vallásos földbirtokos parasztságot és a hagyományos orosz hatóságokat a nagyrészt zsidókból álló népbiztosokkal helyettesítették, a zsidó világ (benne az olyan állítólagos „kapitalistákkal", mint a Schiffek és a Rotschildok) magáévá tette mind a forradalom ügyét, mind a marxista ideológiát.

Miközben Oroszország ténylegesen zsidó gyarmattá vált, ahol az „antiszemitizmus" halállal büntetendő bűntény volt, és a hazai nem-zsidó kultúrát gyakorlatilag kiirtották (a nagyrészt zsidókból álló vezetőségnek köszönhetően, amelyhez olyan személyek tartoztak, mint Trockij, Zinovjev, Kamenyev és Szverdlov, akiket a szolgalelkű filoszemita Lenin vezetése fogott össze), a zsidók mindenütt a világon hasonló forradalmak lehetőségében reménykedtek. Fegyvertársaik valóban keményen dolgoztak azért, hogy hasonló változásokat hozzanak létre Magyarországon (Kun), Ausztriában (Adler) és Németországban (Lisner). A fasiszta és náci mozgalmak hatalomra jutása csak arra szolgált, hogy még egyértelműbbé tette a zsidó támogatást a nemzetközi kommunizmus javára.

Ez a szinte teljes egyetértés megváltozik két fejlemény következtében: egyrészt a szovjet kommunizmus jellegében végbemenő eltolódás, másrészt Izrael Állam megalapítása miatt. Az a tény, hogy Sztálin tisztogatásainak számos korábbi bolsevik kollégája áldozatul esett (köztük Trockij, akit a száműzetésében meggyilkoltak), továbbá az 1939-es paktum Hitlerrel és a Sztálin zsidóellenes előítéleteiről szóló híresztelések sok potenciális támogatót habozásra késztettek. Amikor Hitler megtámadta a Szovjetuniót, világossá vált, hogy az orosz tömegek nem a bolsevizmus érdekében, nem egy olyan ideológiát támogatva fognak harcolni, amely őket a nyomorba taszította, hanem az orosz-vér és föld védelmében hajlandók fegyvert fogni. Ettől kezdve a szovjetvezetésnek azokra a valódi nacionalista elemekre kellett támaszkodni, amelyeket a korai bolsevikok olyan keményen törekedtek kiirtani. Ez eredményezett egyre növekvő toleranciát az orosz ortodox egyház iránt és egyre csökkenő zsidó jelenlétet a szovjet politbüróban és a KGB-ben. Így a Szovjetunió éppen azokat az elemeket „árulta el", amelyek olyan vonzóvá tették a zsidó vezető réteg számára, hogy együttműködni kezdtek vele.

Talán még jelentősebb tényező volt a neo-konzervativizmus létrejöttében a független Izrael Állam megjelenése. Miközben sok zsidó marxista buzgón támogatta a cionista állomot, az intellektuálisan, következetesebb baloldal szemben állt a cionizmussal, mert minden nacionalizmus, köztük a zsidó nacionalizmus is, ellensége a globális proletár forradalomnak. Így a zsidó baloldaliak, akik egykor az internacionalizmust támogatták a nem-zsidó népek irányában, arra kényszerültek, hogy kiegyezzenek a nacionalista ideológia burkolt tartalmával a saját nacionalista érzelmeikre való tekintettel. Ezért egy olyan ideológiára volt szükségük, amely lehetővé teszi számukra, hogy a káposzta is megmaradjon (ellenezhessék a nem-zsidó nacionalizmust), és a kecske is jóllakjon (támogassa Izraelt), és akkor kitalálták világnézetként a neo-konzervativizmust.

Ugyanakkor, jóllehet a Szovjetunió a kezdetben támogatta Izraelt, az 1948-as függetlenségi háborúja alatt, az izraeli kormány számára világossá vált, hogy az USA és a Szovjetunió között kétsarkúvá vált világban az USA lesz a gazdagabb és tőle nagyobb anyagi támogatás remélhető. Az 1950-es években, majd a szuezi háború idején, tekintet nélkül a fennmaradó zsidó lojalitásra a kommunizmus irányában, a frontvonalak már kialakultak: Izrael az USA és általában a Nyugat táborához tartozott, és az arab népek arra kényszerültek, hogy érdekszövetséget kössenek a Szovjetunióval.

Aligha véletlen egybeesés, hogy a szovjet kommunizmus jellegének megváltozása és Izrael Államnak USA-szövetségessé válása ugyanabban az időben történt, amikor a neo-konzervativizmus befolyásos politikai mozgalommá vált. Összes beszédük a „kapitalizmusról", a „demokráciáról", a „szabadságról" és a „szabad piacról", és az a tény, hogy oly sok zsidó baloldali vált egy gyors fordulattal az USA támogatójává a hidegháború során, mivel Amerika szolgálhatott életmentő rendszerül Izrael számára, és védőbástyául az újjáéledő orosz „antiszemitizmus" ellen, az ő igazi cselekvési tervüket teljesen áttetszővé tette. Ugyanennek a jelenségnek lehetünk tanúi napjainkban, mivel számos zsidó liberális demokrata vált pártot és csatlakozik a Republikánus Párthoz, mivel az utóbbi jobban támogatja Izraelt és keményebb politikát hirdet az arab népek felé. Minden „kirakatrendezés" az újonnan feltalált „patriotizmusukkal" és „amerikanizmusukkal" kapcsolatban színlelés, amely azt a célt szolgálja, hogy elfedje azt a tényt, hogy a neokonok kérdése mindig az volt, és mindig az lesz: „jó-e az a zsidók számára?"

A különböző cselekvési tervek, amelyek ösztökélik a neokon hidegháborús harcosokat, ahogy szembeállnak egykori régi jobboldali szövetségeseikkel, megfigyelhetők a frontok minden területén. A legnyilvánvalóbbak voltak a két tábor különböző reakciói Oroszország irányában a hidegháború befejezése után. Amíg a paleo-konzervatív hajlamú hidegháborús harcosok normalizált kapcsolatokat sürgettek Oroszországgal, addig a neokonok folytatták a hidegháborút, lelkesen támogatva a csecsen szeparatistákat, mint „szabadságharcosokat", és támogatva a NATO kiterjesztését. E különbözőség okai teljesen világosak. A régi jobboldal ellensége a kommunista ideológia volt, míg a neo-konzervatív zsidók gyűlöletet tápláltak az orosz nacionalizmussal szemben. Így a posztkommunista Oroszország, még mindig nagyon nagy fenyegetés az utóbbiak számára, különösen az újjáéledő orosz „ultra-nacionalizmussal" és „antiszemitizmussal" párosulva, míg a kommunista uralom hiányában a fentiek nem nagyon érdeklik a régi jobboldalt.

Az „anti-kommunizmussal" kapcsolatos összes szólamuk ellenére az igazi hajtóerő, ami ösztönözte a neokon hidegháborús harcosokat, a gyűlölt orosz gojok megbüntetése volt az „antiszemitizmusuk" miatt, nem pedig bármely ellentét a marxizmus maradványaival, vagy a rejtett marxizmussal szemben. További bizonyítékaként annak, hogy erről van szó, elég megfontolni azt a tényt, hogy míg a régi jobboldal olyan keresztény disszidenseket támogatott, mint Szolzsenyicin, addig a neokonok számára az egyedüli legitim “disszidensek" olyan cionisták voltak, mint Ivatan Saranszkij, éppen úgy, mint ahogy az egyedüli „menekültek", akiket támogattak a neokonok, mindig zsidók voltak (köztük a mostani szégyenletes Ogyessza maffiózók). Szolzsenyicin az orosz nacionalizmust és az ortodox egyházat képviselte, amely a neokonok oly sok elődjét a bolsevizmus támogatójává tette, ezért Szolzsenyicin és a keresztény disszidensek helyzetét befeketítették a neokon publikációkban, míg a cionista zajongókat hősként üdvözölték.

Ebben a tekintetben a neokonok hűséges örökösei Leon Trockijnak, aki Sztálint és a követőit nem a brutalitásuk miatt ítélte el (Trockijtól, mint a Vörös hadsereg parancsnokától és Lenin terrorista CSEKÁ-jának felügyelőjétől nem volt idegen a brutalitás és a szadizmus), hanem az „antiszemitizmusuk" és a „forradalom elárulása" miatt. Úgy tűnik, Trockij fő kritikája a sztálinizmussal szemben az volt, hogy Sztálin Oroszországot nacionalista irányban tolta el, és nem egy nemzetközi „proletár" élgárda uralmának kialakításán dolgozott. Az tény, hogy a neo-konzervativizmus intellektuális őseinek egy rossz szavuk sem volt a bolsevizmussal kapcsolatban, amíg a leninista-trockista célok teljesültek, azt mutatja, hogy nem annyira az ideológia

felülvizsgálata, mint inkább a törzsi önérdek ösztönözte ezeket a valószínűtlen megtéréseket.

Mivel a baloldalról az ál-jobboldalra való megtérésük nem volt őszinte, várható, hogy egész sereg kérdést találunk, amelyekben a neokonok fenntartják baloldali ösztöneiket, és hűek maradnak a trockista örökségükhöz. Amikor a neokonok a hidegháborút, úgy ábrázolják, mint a „kapitalizmus" és a „szocializmus" közötti küzdelmet, arra törekednek, hogy minimalizálják azt a tényt, hogy a bolsevizmus és a Nyugat közötti konfliktus sok szempontból sokkal több volt, mint gazdasági rendszerek közötti ellentét. A legtöbb régi jobboldali számára a gazdasági kérdések legjobb esetben periférikusak. Ők a marxizmusnak azért voltak ellenfelei, mert az materialista, ateista volt, mert elvetette a nacionalizmust és a patriotizmust a globális forradalom nevében.

A legtöbb neokon olyan kultúrából jött, amely éppen olyan materialista és kozmopolita volt, mint a korai bolsevik vezetők, így hát meglehetősen valószínűtlen, hogy bármilyen vitájuk lenne a kommunista tannak ezekkel a vonatkozásaival. Az a tény, hogy a neo-konzervativizmus olyan ideológia, amely természetében materialista és középpontjában internacionalista (a „globális demokráciáról" és a „globális piacról" szóló beszédével), nyilvánvalóvá teszi, hogy a marxista baloldal támogatói élnek és ott találhatók a *Commentary* és a *The Weekly Standard* újságírói között. Úgy tűnik, az ő konzervatív színlelésük arra a tényre korlátozódik, hogy ellenzik a „szocializmust" (annak nacionalista változatát) a (nemzetközi változatú) „kapitalizmus" nevében, és a túlságosan sok naiv ember számára ez elégségesnek és hihetőnek tűnik.

A neo-konzervativizmus igazi természetének megértése megvilágítja a jobboldal és a baloldal közötti harc lényegét. Ez sohasem a „kapitalizmus" és a „szocializmus" közötti küzdelem volt, ahogy azt a neo-konzervatív, illetve kommunista propaganda el akarta hitetni, hanem inkább a spiritualizmus és a materializmus, a nacionalizmus és a globalizmus, a hagyomány és a felforgatás, a nyugati civilizáció és annak ellenfelei közötti küzdelem. Ha az arcvonalat így húzzuk meg, nagyon is világos, hol állnak a neokonok. Sok „kapitalista" megértette, hogy nem a gazdasági eszközök a fontosak, hanem a kívánt cél a lényeges. Jacob Schiff megértette ezt, amikor pénzelte a bolsevikokat, és éppen így megértette Rupert Murdoch, Ted Turner, Tviarc Rich, Boris Berezovszkij és George Soros, hogy a "kapitalizmusnak" az általuk képviselt formája teljesen összeférhet a baloldal lényegével, és barátokat és szövetségeseket találhatnak a látszólag konzervatív neokonok között.

Sajnos, sok jobboldali közel sem ilyen lényeglátó a szövetségesei megválasztásában.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János

A MEGÚJULÁS A FELADATUNK, VAGY PUSZTULÁS A SORSUNK?

– Oswald Spengler: „Ember és gép" (1931)

2007-ben, Drezda borzalmai, elpusztítása, valamint Hirosima és Nagaszaki tragédiája után hatvankét évvel, a számítógépek és az internet korában úgy érezzük, hogy az ember nem a gépek ura, hanem áldozata, vagy jobbik esetben rabszolgája. Ezért különösen időszerűnek tűnik Oswald Spengler víziója az ember és a gép viszonyáról. Ám az igazi zseninek éppen az az egyik ismérve, hogy az időszerű felismeréseken túl egyetemes érvényű, minden kornak üzenetet hordozó igazságokat is képes kimondani. Ezért több szempontból is érdemes l931-ben papírra vetett eszméit 2007-ben újragondolni.

Spengler – a technikát az élet taktikájának fogva fel – grandiózus ívben rajzolta meg az utat, amin a technika a ragadozó állatok zsákmányszerző módszereitől az ember XX. századi gépkultúrájáig eljutott. Fejlődés ez kétségtelenül, de Spengler mégis mentes maradt a darwinista evolúciós elmélettől. „Nem evolúcióval jött létre az ember, hanem ugrásszerűen. Úgy jött létre, mint a villámcsapás, hirtelen." – írta. Darwin elméletét elutasítva de Vries mutációs felfogásához csatlakozott. Rámutatott, hogy csak a teljesen kialakult szerv az, ami előnyös egy élő számára, a fejlődésben lévő szerv haszontalan teher. Ezzel teljes mértékben megingatta a „természetes kiválogatódás" szinte dogmaként kezelt alapját.

A marxista népbutításon nevelkedett nemzedék különösen értékelni tudja a spengleri, ezzel ellentétes megállapítást: „ A technika nem érthető meg a szerszám fogalmából, kizárólag a szerszám oldaláról. A technika célja ugyanis nem a gépek gyártása, hanem azok felhasználása." Kinyilatkoztatást jelent ez azok számára, akik évtizedeken át azt hallották pártszemináriumokon, sőt az egyetemek előadótermeiben is, hogy a termelőeszközök fejlettségi foka az egyedüli meghatározója az emberi történelemnek.

Spengler világosan kimondta, hogy az emberi élet technikája kezdettől fogva magasabb rendű az állat technikájánál, mert az állatok technikája „nem tanulékony, fejlődésre képtelen, ösztönös, kizárólag konkrét és személytelen", ezzel szemben az ember technikája „felszabadul a faj kényszere alól": az embernek szabad akarata van, ezért szabadon dönti el, milyen eszközt használ, illetve eszközeit hogyan használja céljai elérésére.

Spengler fontos megállapítása, hogy a gépkultúrát eredményező technikai beállítottság és a görög filozófusok lelkisége közötti különbség abban áll, hogy utóbbiak a dolgok természetét, mivoltát, vagyis az igazságot akarták megismerni, a technika embereit azonban nem a dolgok mivolta, hanem a gyakorlati felhasználhatóságuk, alkalmazhatóságuk érdekelte. Figyelmük tehát nem az igazságra, hanem a hasznosságra irányult. Ez egyebek között azt is jelenti, hogy a természettudományok – a filozófiától eltérően – világnézet megalapozására alkalmatlanok, hiszen a világnézet szempontjából döntő fontosságú objektív igazság kérdését tudatosan „zárójelbe tették".

De az ember szellemi természetéből eredő vágy a végtelen meghódítására az igazi mozgató ereje a feltalálásoknak. A gépek szerkesztésének mélyén a természeten uralkodni akaró hatalomvágy rejlik. „A találmány nem a hasznossági, hanem a hódító ösztön műve."

Kétségtelen, hogy a gépkultúra a XVIII. század utáni fejlődése következtében növelte a társadalmon belül a vezetők és vezetettek közötti különbséget, mert utóbbiak nem ismerik munkájuk célját, és ezért nincs, és nem is lehet abban az élményben részük, mint a termelési folyamat egészét átlátó irányítóknak. Ez a vezetettek oldaláról nagyfokú lelki ürességet eredményez.

Az ember és a gép viszonyában negatívum a technika bűnös célokra való felhasználásán kívül az, hogy a technika fejlődésébe vetett hit könnyen egyfajta materialista „vallásos hitté" válik: számos ember úgy tekint a számítógépek és az internet korára, mint a messiási korszak elérkezésére: olyan eredményeket vár ezektől az eszközöktől, amiket ezek önmagukban nem képesek produkálni.

A gépkultúra európai hanyatlásának Spengler szerint három oka van:

1) A fausti gondolkodás megcsömörlött a technikától. Ezért az alkotó elmék menekülnek a technika világától és az okkultizmus vizeire eveznek, ami a technikával foglalkozók körében kontraszelekciót hoz létre.

2) A kivitelezés munkáját végző alsóbb rétegek lázadoznak a vezetők ellen, ami sztrájkok sorozatához vezet.

3) Mivel a fehér ember a technikai tudását nem rejtette el, hanem egyetemen oktatta a színes hallgatók számára is, különösen a japán hallgatók jó tanítványnak bizonyultak. Ezzel a fehér ember technikai privilégiuma megszűnt.

Miközben Spengler eredeti gondolatait és számos értékes meglátását most, 2007-ben is hasznosnak gondoljuk, rá kell mutatnunk néhány tévedésére is:

a) Tévesen látja, hogy a technika természetellenes tevékenységet folytat akkor, amikor a természeti erőket a maga számára akarja hasznosítani. Ő az embert és a természetet két, egymással rivalizáló erőtényezőnek látja, és az ember tragédiájának gondolja, hogy az ember a természettel szembefordulva egy eleve reménytelen küzdelembe kezd, hiszen a természet az erősebb. Ezzel szemben az igazság az, hogy az ember is, a természet is Isten teremtménye, és Isten kifejezetten megparancsolta az embernek a természet meghódítását, ami csakis a technika segítségével lehetséges. Ebből következik, hogy a technika nem természetellenes, hanem az ember magasabb rendűségéből folyó tevékenység, (az isteni parancs a Ter. 1, 28-ban olvasható: „Sokasodjatok és szaporodjatok,…és hajtsátok uralmatok alá a földet." Ám a természet meghódítására vonatkozó isteni parancsot az ember csakis az erkölcs szabályainak követésével teljesítheti, vagyis ennek kizárólag úgy tehet eleget, ha nem embertársai kárára folytatja, és a technikai haladást nem abszolutizálja, nem vár tőle olyan értékeket, amiket az megadni képtelen.

b) Spengler tévesen gondolja, hogy az igazság teljesen szubjektív kategória. Igazságról akkor beszélünk, ha értelmünk olyannak ismer meg valamit, amilyen az a valóságban, tudatunktól függetlenül. Ez pedig azt mutatja, hogy az igazságnak objektív alapja, mércéje van.

c) Spengler felcseréli az okot és az okozatot, amikor azt állítja, hogy „a fajból kiemelkedő tett alakította ki a lelket az emberben". A valóság éppen fordított: azért volt képes az ember „a fajból kiemelkedő tettre", mert volt benne a térhez és időhöz kötött tetten kívül tértől-időtől független szellemi lélek is. Ez tette lényegesen különbözővé az állatoktól.

d) Helytelen Spenglernek az az állítása, hogy az ember képtelen megakadályozni a géptechnika korának letűnését, és vele együtt a Nyugat alkonyát. Azt kell mondanunk, hogy Spengler helyesen diagnosztizálja az ember és a gép viszonyának negatívumait, helyes kórképet ad a nyugati civilizáció betegségéről, de téved abban, miszerint az ember egyedüli lehetőségét abban látja, hogy a pompeji katonához hasonlóan, minden remény ellenére, hősiesen kitartson rendeltetése mellett, és becsületesen haljon meg. Ám ez a fatalizmus indokolatlan. Az alapvető baj ugyanis nem a technikával, hanem annak *helytelen és erkölcstelen felhasználásával van*. Nem a technika okozta a XX. század tragédiáit, hanem az Isten törvényeit megszegő ember. A Nyugat dekadenciájának alapvetően nem technikai, hanem erkölcsi okai vannak. Ha az ember szabad akaratával visszatér a mai anarchikus, liberális termelési irányzatról a helyes észnek (és vele együtt az örök erkölcsi törvényeknek) rendjére, akkor a gép nem az európai civilizáció megölője, hanem az ember segítője lesz az Istentől rendelt, ma is kötelező feladatának, a természet meghódításának megvalósításában. Ezért meggyőződésünk, hogy *nem a pusztulás a sorsunk, hanem az erkölcsi megújulás a feladatunk!*

David Doherty:

„A MÁSSÁG A MI ERŐNK”

Levél egy liberális újságírónak

El kell ismernem, annak, hogy a National Vanguard floridai weboldalának webmestere vagyok, előnyei is vannak. Például, néhány e-mail, amit kapunk, nagy lehetőség arra, hogy kifejezzük véleményeinket, miközben jól is szórakozunk. Nemrég e-mail jött egy helyi riportertől, aki egy sztorit akart megírni. Beleegyeztem, hogy mindent elmondok neki, amit csak tudok, cserébe olyan feltételekért, amelyekről tudtam, hogy azoktól minden az uralkodó osztályhoz tartozó szerkesztő rosszul lett volna. Íme az e-mail, amit kaptam:

Doherty Úr!

Mióta megtudtam, hogy az Ön csoportja rendszeresen gyűlik össze Brandonban, találkozni akartam Önnel, hogy egy sztorit írhassak. Mint minden más javasolt riporthoz, a feljebbvalók jóváhagyására és utasítására van szükség, a döntésüket várom. Mivel ez a döntés még sok időt vehet igénybe, arra gondoltam, hogy bemutatkoznék, és tájékoztatnám Önt szándékaimról. Remélem, hogy írhatok egy sztorit az Ön csoportjáról, az Ön együttműködési fokától függően. Továbbá beszélhetünk arról is, hogy miért akarna Ön együttműködni velünk, miért „éri ez meg” Önnek. Azonban röviden csak annyit mondanék, hogy ha van egy üzenete olvasóink számomra, és szeretné, hogy az emberek megismerjék, hogy Ön valójában kicsoda, akkor talán ezen az úton megvalósíthatná ezt a vágyát.

Ez nem egy nagyhangú cikk lenne. Arra vagyok kíváncsi, hogy mi vezette az embereket arra, hogy belépjenek az Ön csoportjába, és annak aktív tagjai legyenek – miért összpontosít Ön annyira a fehér emberek és más rasszok, illetve kultúrák közötti problémákra. Ez igazán érdekel engem.

Tisztelettel:
Andrew Meacham
St. Petersburg Times
Brandon Times részleg, újságíró

A válaszom:

Tisztelt Meacham Úr!

A válaszom és a cikk, amit Ön írna – ha megengedik, hogy megírja – nagyon eltérhet attól, amire Ön számított.

Mivel Ön az újságírás erősen elbástyázott, ideológiailag monolitikus világában él, érthető hogy Önnek kevés tudomása van arról, hogy mi motivál bennünket, akik a politikai másként gondolkodásban részt veszünk. Ahelyett, hogy időmet arra fecsérelném, hogy olyan tényeket adjak elő, melyek fontosságát Ön valószínűleg úgysem értené, megkísérlem néhány alapvető gondolat bemutatását.

Röviden, a szóban forgó problémát nem a rassz okozza – a problémát a rasszok tagadásán alapuló közpolitika megvalósítása okozza.

Hogy egy példával illusztráljam, olyan lenne ez, mintha Ön orvosi iskolába járna, mondjuk 1800-ban megtanítanák Önnek a módszereket és eljárásokat annak az elméletnek alapján, hogy mikroorganizmusok nem léteznek – módszereket és eljárásokat, amelyek számos pácienst öltek meg, miközben azt hitték, hogy ezekkel megmentik őket. Azért volt szükséges, hogy az akkori idők tudósai kifejezetten tagadják a mikrobák létezését, mert sokan voltak azok, akik jobb tudomásuk alapján támadták a bevett akadémiai felfogást. A mikroorganizmusok elmélete nem volt újdonság – egyesek már évszázadokkal korábban rájöttek létezésükre.

Sajnos, az uralkodó osztály és az akadémia arra az álláspontra helyezkedett, hogy a mikroorganizmusok nem léteznek – annak a hitnek alapján, hogy ők gyarapodtak a tudásban és 'fejlődtek'. Bárki, aki más véleményen volt, nyilvánvalóan buta volt, tudatlan és fogalma sem volt arról, hogy miről beszélnek. Végül is, csak olyan valaki, aki „vissza szeretné forgatni az időt”, vitatkozna a 'szakértőkkel' és állna a 'fejlődés' útjába.

Abban a korban még az orvostudomány oktatói közül is tudták egyesek, hogy a mikroorganizmusok léteznek, ez azonban nem tartotta őket vissza attól, hogy kiálljanak egy csapat diák elé, és ennek ellenkezőjét hangoztassák.

Hát így volt ez kétszáz évvel ezelőtt az orvostudományban. Lépjünk eggyel tovább. Tegyük fel, hogy Ön 1976-ban riporter volt Volgográdban, korábbi nevén Sztálingrádban. Ön tudna a termelőszövetkezetek és gyárak csődjéről, és az erőszakos kollektivizálás által okozott károkról; azonban erősen kétlem, hogy ezekről történeteket írna.

Az uralkodó osztály elfogadta a dogmát, miszerint a kommunizmus „helyes” volt minden részletében, ez pedig megkérdőjelezhetetlenné tette. Abban az időben a professzorok nagyon jól tudták, hogy *a kommunizmus csőd volt*, ez azonban nem tartotta őket vissza attól, hogy kiálljanak egy csapat diák elé, és pontosan az ellenkezőjét állítsák. Akik ezt számon kérték rajtuk, azokat megbélyegezték, mint ostobát, tudatlant – a kommunizmus volt a jövő. Végül is, csupán aki „vissza akarja forgatni az időt”, szállna szembe a 'szakértőkkel' és állna a 'fejlődés' útjába.

Az az elmélet, amelyről azt feltételezték, hogy a jövőbe repíti őket, valójában a múltba húzta őket vissza. Miközben a világ többi része előrehaladt, ők stagnáltak – de senki nem mondhatott semmit. Riporterként a Szovjetunióban, 1976-ban – még Ön se mondott volna semmit. Eszébe sem jutott volna semmit mondani.

Önnek meg lettek volna a szerkesztői, akik biztosítják, hogy csak „helyén való” anyagot tesznek közzé, és Ön gondtalanul élte volna az életét. Amíg át nem lép egy bizonyos vonalat, Ön jól érezte volna magát – és Ön, az Ön szerkesztője, valamint mindenki más, aki az újságnál dolgozott, pontosan tudta volna, hogy hol van az a bizonyos határ.

Az Egyesült Államokban és a nyugati civilizáció többi részében manapság van még egy szent tehén elméletünk – ez pedig a 'másság'. Ez még egy szuperfejlett elmélet, amely minket szuperszonikus sebességgel az utópista jövőbe lök. Ne törődjön azzal, hogy az elmélet a *valóság teljes tagadásán* alapul, és hogy a „teljes egyenlőség” ugyanilyen téveszméi küldték a kommunizmust sírjába – elvárják tőlünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk ezeket az apró részleteket.

Így hát igen kellemetlen helyzetben találjuk magunkat, mely hasonló a régi doktorok pácienseinek és a Szovjetunió proletárságának helyzetéhez – ezek a politikai tárgyak a mindenkori uralkodó osztály fantáziáin alapulnak.

Ugyanez az alapvető folyamat ismétlődik – ha az uralkodó osztály, vagy uralkodó politikai párt elfogad egy elméletet, amelynek megalkotásakor kevés bizonyítéka van, azonban úgy tűnik, igaz lehet. Aztán az uralkodó osztály módszereket, eljárásokat, törvényeket és közpolitikát dolgoz ki ezen új elmélet alapján. Amikor az emberek megkérdőjelezik ezt az elméletet, az uralkodó osztály, különösen az akadémikus körök, szenvedélyesen védekeznek. Az uralkodó osztály egyre nehezebben tudja védeni a pozícióját, mivel az eltérő véleményűek bizonyítékokkal szolgálnak az elmélet ellen, e bizonyítékokat pedig nem lehet könnyedén megcáfolni, vagy háttérbe szorítani. Az uralkodó osztály azzal vág vissza, hogy megtámadja az eltérő gondolkodásúakat minden lehetséges módon – köztük az *állami erőszak* eszközével is.

A helyzet tovább romlik. Az eltérő gondolkodásúakat felháborítják az agresszív intézkedések, melyeket az uralkodó osztály alkalmaz ellenük és megmakacsolják magukat. Az uralkodó osztály politikája megbukik, nem kissé, hanem katasztrofálisan. Ezek a bukások csak bátorítják az eltérő gondolkodásúakat. Az uralkodó osztály intellektuálisan nem tudja tovább védelmezni a pozícióját, így hát az elméletre vonatkozó minden nyilvános diskurzust, vagy betiltanak, vagy pedig szigorú ellenőrzés alá helyeznek. A propaganda egyre intenzívebbé válik – az eltérő gondolkodásúakat démonizálják, rágalmazzák, bűnösnek állítják be. Időközben az elméletet, mint az érinthetetlen, tagadhatatlan igazságot harsonázzák szerte a világban – mint *minden jó végső forrását.*

Ekkorra már az uralkodó osztály számos tagja is tudja, hogy az elmélet rossz, vagy legalábbis nagyon határozott kételyei vannak arról, hogy az elmélet bármikor is a tervezett módon működhetne. A probléma az, hogy saját magukat szorították sarokba. Egy rossz elméletet védelmeztek évtizedeken át. Közülük egyesek tudatosan védelmezték az elméletet, miközben tudták, hogy az rossz. Hatalmas vagyonokat költöttek arra, hogy felpumpálják propagandával, és tekintélyüket arra használták, hogy a nyilvánosságra kényszerítették ezt, miközben mindenkit megtámadtak, akinek eltérő véleménye volt.

Ekkor az uralkodó osztály csapdában érzi magát. Ha visszavonulót fújnak és elismerik, hogy az elmélet hibás, miután annyi erőszakot használtak annak érvényesítésére és annyi eltérő véleményű embert kínoztak meg, az uralkodó osztály már attól fél, hogy ez annyira hiteltelenné teszi őket, hogy aláássa uralkodó hatalmukat. Ez a félelem valósággá vált a kommunista párt számára a mostanra szétesett Szovjetunióban.

Ezért 1976-ban Volgográdban egy riporter nem írhatott történetet az erőszakos szövetkezetiesítés csődjéről. Ugyanezért van az, hogy 2006-ban a floridai Brandonban egy újságírónak nem engednék meg, hogy közzé tegyen egy cikket a *fehér diákoknak okozott kárról,* melyet az iskolákban a 'másság' csődje miatt szenvedtek el. Az Ön szerkesztője sosem engedné meg e cikk közzétételét – Ön maga sem gondolna erre – és Ön jól tudja, hogy hol a határ.

Azonban mindenki tudja, hogy a 'másság' megbukott; még a fehér liberálisok is átrakják a kölykeiket a „rossz” iskolákból a „jó” iskolákba. Mi mindannyian tudjuk, hogy mitől „rossz” egy iskola. Csupán egy maroknyi embernek van bátorsága, hogy ezt ki is mondja, bár – mindenki más, arcán hamis mosollyal, csak olyan propaganda szólamokat dalol, mint „a másságban van az erőnk”.

Az ok, ami miatt 1800-ban egy tudós nem mondhatta azt a diákjainak, hogy a „rossz vér” kieresztése a páciensből buta és helytelen eljárás volt, ugyanaz az ok, ami miatt 1976-ban Volgográdban a professzorok nem mondhatták el diákjaiknak, hogy a kommunizmus csőd. És ugyanez az ok, ami miatt 1996-ban, Tampában (Floridában) a professzorok nem mondhatták el diákjaiknak, hogy a 'másság' csőd – túl keveseknek volt meg a bátorságuk ehhez.

Manapság is közülük túl kevesen *elég bátrak ahhoz,* hogy szembeszálljanak az uralkodó osztály hatalmával és kimondják: „Teszteltük az elméletet, ez teljes csőd, a kísérletezést abba kell hagyni – ideje felmérni a károkat, és végre kidolgozni egy tervet az előrehaladásra”.

A modern másként gondolkodók nem arra összpontosítanak, hogy rassz-konfliktusok léteznek – a fókusz a '*másság*'-on és hasonló bukott elméleteken van, melyek a többrasszúságot létrehozták, és ezáltal rassz-konfliktusokhoz vezettek. Ugyanígy, amikor valaki ellenkezett azzal, hogy kiengedjék a „rossz vért” a betegből, a cél nem a halál volt, hanem a téves eljárás, mely a beteg halálát okozta. Amíg tagadták a mikroorganizmusok létezését, és halálos eljárásokat alkalmaztak a betegeken, az emberek meghaltak. Amikor az orvosok abbahagyták az emberek halálra véreztetését, a betegek már nem haltak meg. Amíg tagadjuk a rassz-különbségeket, lesz rassz-konfliktus. Álljunk le a 'mássággal', és *elejét vesszük a rassz-konfliktusnak.*

Ha Ön érti a fenti gondolatokat, akkor Ön megértette a modern ellenállás egyik alapvető okát. Más hatóerők is vannak, mint pl. az önkormányzás és *önmeghatározás* elve. Mivel ezeket csak egy hosszabb elemzésben lehetne kifejteni, most ezekkel nem foglalkozom.

Ami az Ön cikkét illeti, nem áll érdekemben, hogy bármilyen üzenetet közöljek az Ön újságján keresztül – azonban Önnél van valami, amire nekem szükségem van. Lehet, hogy Ön még soha nem próbált tabutárgyakról beszámolni, de riporterekkel foglalkozó embernek sose mondja azt, hogy nem akar „menő cikket” írni. Eddig minden riporter ezt mondta nekem – és mindegyik *hazu-*

dott. Nem Önnek kell eldöntenie, hogy mi van a végső cikkben; ez a szerkesztő dolga.

A fenti okokból az Ön szerkesztője sosem engedné meg egy cikk közzétételét fehér aktivistákról anélkül, hogy az a jó propaganda számára elegendő leszólást tartalmazna. Ha Ön azt mondja, hogy ez nem lesz „menő cikk", az olyan mintha 1976-ban a Szovjetunióban egy riporter azt mondaná, hogy ő objektív cikket ír a kommunizmust kritizáló emberek egy csoportjáról – na persze.

A tampai egységnek sokkal hatékonyabb eszközök állnak rendelkezésére, mint egy rövid cikk egy újság hátsó oldalán. Mi figyeljük, hogy mely cikkek váltanak ki levelezéseket, e-mailezéseket és telefonhívásokat. Továbbá, az Ön olvasótáborának demográfiai összetételét sem tekintjük „fő célpontnak". A legtöbb újságolvasó középkorú, vagy idősebb. A legtöbb aktivista ennél fiatalabb, 35 év alatti. A legtöbb fiatal a híreket az Interneten lévő független forrásokból szerzi.

Nos, mit tud Ön *adni*, amire nekünk szükségünk van? Saját magát és a pozícióját. Egy interjúért cserébe én is szeretném meginterjúvolni Önt, az uralkodó osztály egyik újságíróját. Ha úgy kívánja, ez lehet *quid pro quo*. Szeretnék néhány alapvető kérdést föltenni az Ön munkáltatójáról és a szabályzatokról, amelyek meghatározzák, hogy Ön miről írhat, és miről nem írhat. Különösen érdekelne, hogy van-e írott szabályzat, amely meghatározza és korlátozza az információ közzétételét. Önt kikérdezném több politikai tabutémáról is.

Nagyon szívesen meglátogatnám az Ön irodáját, feltennék néhány kérdést a munkatársainak is, és talán néhány fényképfelvételt is készítenék.

Ezért cserébe szívesen beszélnék nagyon nyíltan a floridai fehér mozgalomról egy interjúban, amelyik őszintébb lenne, mint bármelyik másik. A riportereknek általában teljesen használhatatlan, jól begyakorolt, általános válaszokat adunk. Ön lenne az első, aki igazi válaszokat kap tényleges tartalommal.

Elméletben az Ön szerkesztőinek semmitől nem kell félniük. Elméletben „a másság a mi erőnk". Tehát elméletben Ön szabadon beszélhet, és nem kell semmitől félnie, mivel egy szabad, felvilágosult társadalomban élünk – elméletben legalábbis.

Nagyon várom az Ön válaszát.

Tisztelettel,
David Doherty webmester,
National Vanguard, Tampa

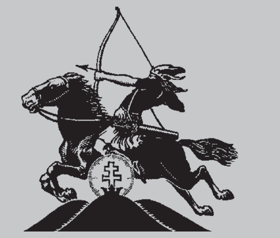
A válasza:

David, köszönöm kérésemre adott hosszú válaszát. Érdeklődéssel olvastam levelét. Sajnálattal közlöm, hogy az újság nem kíváncsi már erre a sztorira. Számos oka van ennek a döntésnek. Köztük az idő is, amire szükség van, hogy a sztorit jól megírjuk, valamint viszonylag friss (egy év alatti) státusom az újságnál.

Továbbá nem lennénk képesek megfelelni az Ön levelében támasztott igényeknek. Értékelem erőfeszítését aggodalmainak kifejezésére.

Andrew Meacham

F I G Y E L E M !
Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.
Köszönettel: a Kiadó

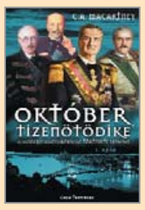

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Főszerkesztő: DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

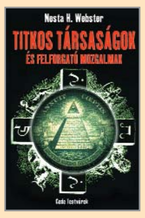
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

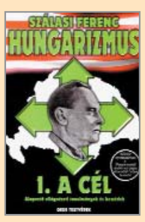

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

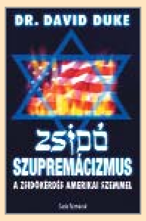
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlölettel-jes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

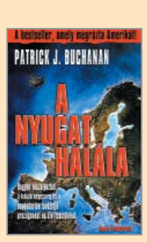
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

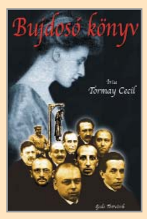
1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyeztetí a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

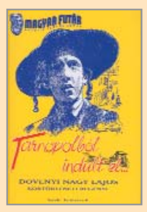
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

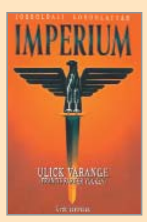
A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

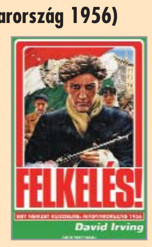
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

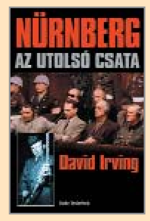
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA

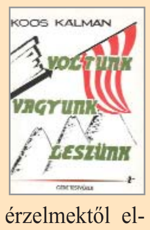
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált. 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagossága törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHÓDÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)

Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után vehe-ti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág.
Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

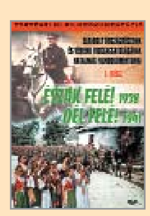
Ksz. 44. ANONYMUS
A TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más diktatúrában törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, tucatnyi bizonyítéka pedig min-den vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 650 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

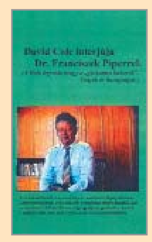
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

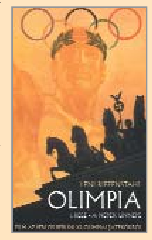
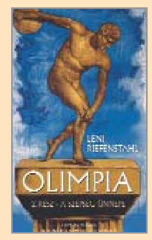
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

NAPFÉNYRE KERÜLT AZ IGAZSÁG!!! LELEPLEZTÉK AZ AUSCHWITZI CSALÁST!!!
Ksz. 1.
DAVID COLE INTERJÚJA FRANCISZEK PIPERREL
AUSCHWITZ SOKKOLÓ TANÚSÁGA! ÁMÍTÁS ÉS VALÓSÁG! MINDEN IDŐK LEGMEGDÖBBENTŐBB DOKUMENTUMFILMJE

Lásd, halljad és győződj meg magad! Milyen történelmi tények alapján tagadják a világ legképzettebb zsidó és nem zsidó történészei az auschwitzi gyilkos gázkamrák létét. Igen, ez az a dokumentumfilm, amit feljelenteni többször is lehet, de megcáfolni egyszer sem!
VHS. Színes. 60 perc. Ár: 2350 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZE A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.